

HET ARCHIEF VAN SLANGENBURG

Martin Kruiniger

Inhoud

Voorwoord.....	3
Proloog.....	4
1. Wat Blijft	6
2. De Brief	10
3. De Eerste Nacht	14
4. Kamers Met Geheugen	18
5. De Muur	22
6. Geen Bereik	26
7. Ritme.....	29
8. De Kamer Zonder Functie	32
9. Wat Terugkijkt	35
10. De Fout	40
11. Verschuiving	45
12. Slaapstand	50
13. De Poort.....	54
14. Oude Namen.....	58
15. De Regel Die Zich Sluit	63
16. De Overdracht	67
17. Wat Overblijft	72
18. Registratie.....	76
Nawoord	79

Voorwoord

Niet alles wat bestaat, wil begrepen worden.
Sommige dingen willen alleen worden vastgelegd.

Slangenburg is geen plek met een verhaal, maar een plek met een geheugen. Het onderscheid is belangrijk. Waar verhalen veranderen wanneer ze worden doorverteld, blijven registraties intact. Ze kennen geen twijfel, geen herinterpretatie, geen herstel. Wat eenmaal is genoteerd, hoeft niet meer terug.

Dit boek is geschreven vanuit die gedachte. Niet om antwoorden te geven, maar om momenten te laten staan zoals ze zich aandienen. Momenten waarop mensen merken dat hun gebruikelijke zekerheden niet langer functioneren. Dat logica hapert. Dat tijd zich niet meer netjes gedraagt. En dat rust soms gevaarlijker is dan angst.

De gebeurtenissen in dit verhaal vragen geen geloof. Ze vragen aandacht. Ze ontstaan niet uit chaos, maar uit consistentie. Uit een systeem dat doet wat het altijd heeft gedaan, ongeacht wie er binnenstapt. Slangenburg maakt geen onderscheid tussen belangrijk en onbelangrijk. Alleen tussen wat af is en wat nog moet worden toegevoegd.

Wat hier wordt verteld, is geen waarschuwing en geen verklaring. Het is een verslag van verschuiving. Van het moment waarop iemand ophoudt zichzelf te corrigeren, en iets anders het overneemt.

Als lezer hoef je niets op te lossen.
Je hoeft alleen te blijven kijken.

Welkom in **Het Archief van Slangenburg**.

Proloog

Kasteel Slangenburg ligt ten oosten van Doetinchem, verscholen in een strook bos die ouder is dan de wegen ernaartoe. Het terrein helt er nauwelijks, maar niets loopt recht. Water blijft staan waar het zou moeten wegzakken. Geluid draagt verder dan verwacht, en stopt soms abrupt, alsof het zijn doel heeft bereikt.

De eerste vermelding van Slangenburg dateert uit de late middeleeuwen. Er stond toen geen kasteel, maar een versterkt huis, gebouwd op grond die al langer werd gemeden. Niet uit angst, maar uit gewoonte. Het werd vervangen, uitgebreid, herbouwd. Elke nieuwe fase gebruikte de vorige als fundament, maar nooit volledig. Er bleven stukken over. Muren die nergens op aansloten. Kelders zonder toegang. Ruimtes die op kaarten werden vereenvoudigd om ze passend te maken.

In de zeventiende eeuw krijgt Slangenburg zijn huidige vorm. Geen pronkstuk, geen machtsvertoon. Het kasteel oogt ingetogen, bijna terughoudend. Wie het bezoekt, herinnert zich later vooral wat er niet was: geen uitzicht dat indruk maakte, geen grote zalen die uitnodigden tot verblijf. Toch bleef men er langer dan gepland. Besprekingen liepen uit. Overnachtingen werden vanzelfsprekend. Vertrek werd uitgesteld zonder duidelijke reden.

De archieven uit die periode zijn onvolledig. Niet beschadigd, niet verloren gegaan, maar selectief. Sommige jaren zijn uitvoerig gedocumenteerd. Andere ontbreken bijna geheel. Namen van personeel verschijnen zonder begin, verdwijnen zonder einde. In marges staan correcties die nergens op slaan. Een datum wordt doorgestreept en vervangen door dezelfde datum, net iets anders gespeld.

Wat vaststaat, is dat Slangenburg nooit leeg is geweest. Zelfs in tijden waarin het officieel onbewoond was, werd er gestookt. Er werd schoongemaakt. Er werd geteld.

Wie er verbleef, liet weinig sporen na. Geen dagboeken, geen brieven die verder kwamen dan het terrein. Wat wel werd genoteerd, zijn praktische zaken: sleutels, roosters, indelingen. En af en toe een opmerking die later werd doorgestreept. Te vaag. Te subjectief.

Aan het begin van de achttiende eeuw wordt het kasteel opnieuw in gebruik genomen. Niet grootschalig. Geen familie, geen hofhouding. Een klein huishouden. Beheersbaar. Overzichtelijk. Mensen die kwamen om te werken en bleven omdat dat logisch leek.

In de registers wordt dit genoteerd als een rustige periode. Geen incidenten. Geen bijzonderheden. Alleen een reeks namen, zorgvuldig vastgelegd, met ruimte ertussen.

Dan verandert het handschrift.

De winter valt vroeg dat jaar. Sneeuw dempt het bos en maakt paden onduidelijk. Het kasteel wordt stiller, maar niet leeg. Binnen blijft het warm genoeg om te werken. Warm genoeg om te blijven.

En in het jaar 1712 begint Slangenburg te tellen zoals het dat nooit eerder heeft gedaan.

1. Wat Blijft

De winter van 1712 maakt Slangenburg niet stil. Hij maakt het onduidelijk. Sneeuw valt zonder glans en blijft liggen alsof hij iets bedekt dat niet gezien wil worden. Het bos staat te dicht om het kasteel heen. Niet wild, niet rommelig, maar netjes. Alsof het is geplaatst. Slangenburg ligt erin alsof het niet is gebouwd, maar neergelegd, alsof het er niet hoort en daarom niet verdwijnt.

Binnen is het warm genoeg om te werken. Warm genoeg om geen vragen te stellen. De warmte hangt laag, blijft hangen, verplaatst zich niet wanneer iemand voorbijloopt. Werk wordt gedaan zoals werk altijd wordt gedaan. Met herhaling. Met kleine gebaren. Met bewegingen die niemand meer bewust uitvoert.

Anna bewaakt het vuur. Ze doet dat al maanden. Haar handen kennen de afstand tot de hitte, haar lichaam kent het ritme van de dag. Ze weet wanneer ze hout moet toevoegen zonder te kijken. Ze weet wanneer ze moet stoppen voordat het vuur te groot wordt. Ze weet welke gangen haar naam niet lijken te kennen.

Ze weet dit zonder te weten waar ze het van weet.

Wanneer het vuur dooft, maakt ze haar handen schoon. Ze veegt ze af aan haar schort, vouwt het doek zorgvuldig op en legt het op de rand van de tafel. Dat doet ze niet altijd. Ze denkt er niet over na. Ze loopt naar de trap en zet haar voet op de eerste trede.

De beweging stopt.

Niet abrupt. Niet zichtbaar. Haar lichaam staat nog steeds in dezelfde houding, maar de stap wordt niet afgemaakt. Alsof de volgende seconde wordt overgeslagen. Er is geen geluid. Geen verschuiving. Geen echo. De ruimte verandert niet.

Anna is er niet meer.

Niemand ziet het gebeuren. Niemand hoort iets. Later vinden ze haar schort. Gevouwen. Nog warm. Op een stoel in een gang waar niemand zit. De stoel staat daar zelden. Niemand kan zich herinneren wanneer hij is verplaatst. Niemand vraagt waarom het schort warm is.

De gang is korter dan hij hoort te zijn.

De volgende ochtend zoeken ze. Niet chaotisch. Niet wanhopig. Hendrik organiseert het. Hij gelooft in orde omdat orde dingen op hun plaats houdt. Hij verdeelt taken. Hij telt mensen. Hij telt nog eens. Honden volgen sporen in de sneeuw tot die plotseling ophouden. Niet vervagen. Ophouden. Alsof Anna daar heeft gestaan en daarna geen gewicht meer had.

Iemand zegt dat sneeuw soms liegt. Niemand herhaalt het.

Het werk gaat door. Eten wordt geserveerd. Gesprekken klinken dunner. Namen worden minder vaak uitgesproken. Hendrik noteert wat ontbreekt en wat aanwezig is. Zijn lijst klopt. Dat stelt hem gerust. Te veel.

Twee dagen later verdwijnt Margriet.

Haar bed is strak opgemaakt. Te strak. Alsof iemand het heeft gedaan die niet wist hoe zij sliep. Haar sleutelbos ligt op zijn vaste plek. De kamer ruikt niet naar haar. Dat valt iemand op. Niemand zegt het hardop.

De gang naar haar vertrek telt minder stappen dan gisteren. Die nacht hoort Hendrik het tikken.

Het is geen klok. Geen dier. Geen leiding. Het heeft geen vast ritme, maar het herhaalt zich. Het klinkt uit het hout, uit de muren, uit plekken waar niets hoort te klinken. Wanneer hij beweegt, verandert het. Wanneer hij blijft staan, vertraagt het. Het lijkt niet te reageren op geluid, maar op aandacht.

Hendrik telt. Kamers. Sleutels. Mensen. Hij schrijft lijsten en herhaalt ze omdat herhaling dingen vastzet. De lijsten blijven kloppen. Dat is het probleem.

Op de elfde nacht staat hij op zonder te weten waarom hij wakker is. Zijn lichaam is hem voor. Hij pakt zijn lantaarn en loopt naar de kelder. De deur opent zonder weerstand. Dat klopt niet. Er komt warmte uit de diepte. Warmte die niet stijgt, maar blijft hangen.

De gang die volgt staat op geen enkele kaart. Dat weet hij zeker. Toch herkent hij elke bocht alsof hij hier al vaker is geweest. Schaduwen reageren vertraagd op het licht. Niet later. Langzamer.

In de muur zit een opening. Geen deur. Geen kozijn. Meer een onderbreking. Alsof de muur daar even is gestopt. Hendrik aarzelt niet. Dat valt hem pas later op.

De ruimte heeft geen functie. Dat begrijpt hij meteen. Dat is het ergste. De muren dragen afdrukken van lichamen. Staand. Menselijk. Twee kleiner. Eén groter. Ze staan op een afstand die te bewust voelt. Eén plek is leeg.

De lege plek voelt warmer dan de rest van de muur.

Op een richel ligt zijn grootboek. Open. Hij weet zeker dat hij het niet heeft meegenomen. De pagina bevat geen cijfers. Alleen namen. Anna. Margriet. Hendrik. Zijn handschrift.

Het tikken klinkt nu in zijn pols. In zijn tanden. Achter zijn ogen. Hij voelt hoe zijn adem zich eraan wil aanpassen.

Het boek slaat langzaam een bladzijde om. Er verschijnt geen nieuwe naam. Alleen een lichte indruk in het papier, alsof er al geschreven is en de inkt later komt.

De lege plek in de muur lijkt dichterbij te staan dan daarnet.

Hendrik begrijpt ineens dat het kasteel niet telt wat verdwijnt, maar wat blijft, en dat hij daar net nog niet in paste.

2. De Brief

De brief ligt al op tafel wanneer ze binnenkomen. Niet bij de post, niet bovenop een stapel, maar precies tussen twee afgeronde dossiers die niemand meer opent. De tafel is opgeruimd op een manier die niet bij hen past. Alsof iemand heeft besloten dat rommel vandaag ongepast is.

Michael blijft even staan voordat hij hem aanraakt. Dat doet hij vaker bij nieuwe spullen. Hij kijkt eerst, weegt de vorm, laat zijn jojo één keer zakken en weer terugkeren, alsof hij daarmee toestemming vraagt. Het papier is dik. Niet luxe, niet oud. Bedoeld om vast te houden. Geen poststempel. Geen afzender. Alleen het bedrijfslogo, correct gespeld, in een lettertype dat hij herkent zonder te weten waarvan.

“Die lag hier net nog niet,” zegt hij.

Theadora kijkt niet op van haar scherm. Haar vingers rusten stil op het toetsenbord. “Dat weet je niet,” zegt ze. “Wij lopen hier vaak langs elkaar heen.”

Michael knikt, maar zijn jojo vertraagt net iets te veel voordat hij hem vangt. Claudia staat bij het raam. Ze kijkt naar buiten, maar haar blik blijft nergens hangen. Het is alsof ze luistert naar iets dat niet van buiten komt.

Wanneer Michael de envelop openscheurt, klinkt het geluid harder dan verwacht. Claudia draait zich om op precies dat moment, alsof het signaal bedoeld was.

De brief is kort. Geen begroeting. Geen uitleg. Alleen feiten, los onder elkaar geplaatst, alsof ze niet bij elkaar horen maar wel samen gelezen moeten worden. Wintermaanden. Afgelegen locatie. Afgesloten terrein. Werkzaamheden aan hout en constructie. Drie personen vereist. Geen mobiel bereik. Verblijf ter plaatse noodzakelijk. Onderaan één woord.

Slangenburg.

Michael fluit zacht. Het geluid blijft halverwege hangen, alsof de ruimte het niet verder laat gaan. “Die kennen we,” zegt hij. “Van horen zeggen.” Zijn jojo blijft even stil voordat hij hem weer laat zakken.

Theadora staat op en komt naast hem staan. Ze leest zonder het papier aan te raken. Haar ogen volgen niet de regels, maar de witruimte ertussen. “Ze zeggen niet hoe lang,” zegt ze.

“Wintermaanden,” zegt Michael. “Dat is rekbaar.”

Claudia pakt de brief uit zijn hand. Haar vingers blijven een fractie langer op het papier liggen dan nodig is. Ze leest langzaam, alsof ze elk woord weegt op iets dat niet zichtbaar is. Haar gezicht verandert niet. Alleen haar ademhaling verdiept zich. “Het werk past,” zegt ze. “Voor ons.”

Niemand vraagt wie met ons bedoeld wordt.

Theadora wijst naar de onderkant van de pagina. Net onder de laatste regel zit een lichte indruk in het papier. Geen vouw. Geen vlek. “Zie je dit,” zegt ze. “Hier heeft iets gestaan.”

Michael buigt zich voorover. “Of iemand heeft te hard gedrukt.”

Claudia vouwt de brief precies zoals hij was. Ze legt hem terug op tafel, op exact dezelfde plek. “Dan is het weggehaald,” zegt ze.

Dat antwoord voelt te afgerond.

Het besluit om te gaan wordt niet uitgesproken. Het gebeurt. Diezelfde middag staan ze in de auto. Michael rijdt. Dat doet hij altijd bij onbekende plekken. Theadora zit naast hem, haar notitieboekje dicht. Claudia achterin, haar handen in haar schoot. De weg wordt smaller naarmate ze verder het bos in rijden. Asfalt wordt grind. Grind wordt spoor. De bomen staan dicht op elkaar, te gelijkmatig, alsof iemand ze heeft uitgelijnd.

Michael remt zonder te weten waarom.

Het hek staat open.

“Scheelt,” zegt hij.

Niemand reageert.

Ze rijden door. De banden maken weinig geluid op de sneeuw. Te weinig. Michael kijkt in zijn spiegel. Het hek sluit zich zonder klap, zonder echo. Het slot draait zichzelf vast. Hij weet zeker dat hij het geluid herkent, maar niet waarvan.

Binnen werkt alles. Licht. Water. Warmte. Net genoeg. Theadora zet haar telefoon uit en weer aan. Het scherm blijft leeg. Ze houdt hem langer vast dan nodig is.

“Dat is tijdelijk,” zegt Michael.

Claudia loopt door de ruimte alsof ze de indeling al kent. Ze blijft even staan bij een deur die nergens naartoe lijkt te leiden en loopt dan verder zonder hem te openen. Dat valt Theadora op. Ze schrijft het niet op.

De stilte binnen voelt anders dan buiten. Dikker. Minder bereid om los te laten. Michael merkt dat hij zijn jojo nog steeds vasthoudt. Hij laat hem zakken. Hij komt terug. Iets langzamer dan normaal. Hij doet het nog eens. Het ritme corrigeert zichzelf niet.

“Doet hij dat vaker,” vraagt Theadora.

“Niet zo,” zegt Michael.

Wanneer de avond valt, staat Claudia bij het raam. Buiten trekt mist op tussen de bomen. Het kasteel blijft scherp zichtbaar, alsof het zich niet laat bedekken. Michael wil iets zeggen, een grap, iets luchtigs. Het blijft steken.

Hij steekt zijn hand in zijn zak en merkt dat de jojo daar stil ligt. Dat is nieuw. Hij laat zijn hand erin zitten, alsof beweging het alleen maar erger zou maken.

En ergens, diep in het kasteel, begint iets te tellen dat niemand hardop benoemt, maar dat al weet dat ze zijn gebleven.

3. De Eerste Nacht

De stilte valt niet langzaam. Ze is er ineens. Alsof iemand heeft besloten dat geluid nu overbodig is. Overdag had het kasteel een functie. Trappen brachten je ergens. Deuren deden wat deuren horen te doen. Nu lijkt alles te blijven waar het is, ongeacht beweging.

Michael zit aan de lange tafel in de eetzaal. Het hout is glad, ouder dan het licht dat erop valt. Hij laat zijn jojo zakken en terugkeren. Op en neer. Terug. Het ritme is vertrouwd. Zolang hij het voelt, is hij hier. Hij kauwt. De smaak is scherp genoeg om hem wakker te houden.

“Gezellig,” zegt hij zacht.

Zijn stem blijft dicht bij hem. De ruimte neemt hem niet over.

Theadora zit aan de andere kant van de tafel. Haar laptop staat open, het scherm donker. Ze heeft haar notitieboekje ervoor gelegd en schrijft zonder te kijken. Haar hand beweegt trager dan normaal. Ze wacht tussen woorden, alsof ze luistert of iets haar corrigeert.

Claudia is ergens boven. Michael heeft haar niet horen gaan. Hij weet alleen dat ze er is. Dat voelt niet logisch, maar ook niet vreemd. Hij laat de jojo opnieuw zakken. Het geluid van de draad is zachter dan het hoort te zijn.

Er klinkt een tik.

Niet hard. Niet duidelijk. Iets wat je mist als je niet luistert. Michael stopt zijn hand niet. De jojo keert terug. Het tikje komt opnieuw, iets verder weg. Of dichterbij. Hij kan het verschil niet goed bepalen.

“Oud huis,” zegt hij.

Hij staat op en loopt naar de gang. Zijn stappen klinken pas nadat hij ze heeft gezet. Dat stoort hem meer dan het geluid zelf. Hij blijft staan.

De echo haalt hem in. Achter hem tikt iets mee, niet met zijn voeten, maar met zijn ademhaling.

Boven is het warmer dan beneden. Niet aangenamer. Meer aanwezig. Michael loopt de trap op en merkt dat hij de treden niet telt. Dat doet hij normaal wel. Halverwege blijft hij staan.

“Claudia,” zegt hij.

“Ja,” klinkt het antwoord. Niet luid. Niet ver. Het lijkt overal vandaan te komen.

“Alles oké?”

“Ja,” zegt ze.

Het antwoord komt te snel.

Michael draait zich om en loopt terug naar beneden. De jojo raakt de vloer. Hij vangt hem. Het tikken versnelt net genoeg om op te vallen. Hij ademt trager. Het tikken vertraagt mee. Dat doet het niet per ongeluk.

“Doe normaal,” fluistert hij.

De smaak van zijn kauwgom verdwijnt ineens. Niet geleidelijk. Weg. Hij rolt het stuk van links naar rechts en fronst. Dat gebeurt nooit zo snel. Hij spuugt het uit in een servet en vouwt het dicht. Hij legt het niet weg.

Theadora staat ineens op de trap. Hij heeft haar niet horen bewegen. Haar ogen zijn op hem gericht, niet op de ruimte om hem heen. “Hoor jij dat ook,” zegt ze.

Het tikken stopt.

Niet abrupt. Alsof het luistert.

Michael wil lachen. Het komt niet. Hij laat zijn jojo zakken. Hij komt niet terug. De draad staat strak, alsof hij ergens aan vastzit. Michael trekt voorzichtig. Dan iets harder. De jojo blijft hangen.

“Dat is nieuw,” zegt hij.

Theadora zet een stap naar voren. Ze kijkt niet naar de jojo. Ze kijkt naar Michaels hand. “Laat los,” zegt ze.

Hij trekt nog één keer. Te hard. De jojo schiet los en slaat tegen zijn knokkel. Hij vloekt zacht. Het bloed is nauwelijks zichtbaar, maar het prikt.

Boven verschijnt Claudia. Ze kijkt naar de jojo op de vloer, naar Michaels hand, naar Theadora. Haar gezicht is ontspannen. Dat is wat opvalt.

“Het is stil,” zegt ze.

Michael lacht kort. Het geluid breekt halverwege. “Dat is een mening.”

Het tikken begint opnieuw. Niet in de muren. Niet in de vloer. In de trapleuning. Onder Michaels hand. Hij trekt zijn hand terug alsof hij zich heeft gebrand.

“Dat is geen huisgeluid,” zegt Theadora.

Claudia loopt langs hen door naar beneden. Ze kijkt niet naar de jojo. Niet naar het bloed. Haar stappen maken nauwelijks geluid. Wanneer ze voorbij is, vertraagt het tikken.

Michael raapt zijn jojo op en laat hem opnieuw zakken. Op en neer. Terug. Het ritme klopt niet meer. Het voelt alsof hij iets nadoet wat eerder door iemand anders is bedacht.

“Het reageert,” zegt Theadora. Haar stem is laag. “Niet op het geluid. Op ons.”

Michael stopt de jojo in zijn zak. Dat doet hij zelden. Zijn hand blijft even liggen, alsof hij controleert of hij er echt is.

“Dat vind ik onbeleefd,” zegt hij.

Niemand lacht.

Later, in bed, ligt Michael met zijn ogen open. De kamer is donker, maar niet leeg. Hij hoort het tikken verder weg, dieper in het kasteel. Het telt niet constant. Het past zich aan. Alsof het zoekt naar iets wat nog niet klopt.

Aan de andere kant van de muur ligt Claudia. Hij weet dat zonder haar te horen. Hij voelt hoe zijn lichaam zwaar wordt. Dat voelt goed. Dat is nieuw. Hij schrikt ervan en houdt zichzelf wakker door zijn adem te tellen.

Dan merkt hij dat hij al een tijdje niet meer telt.

En ergens in Slangenburg wordt een eerste correctie gemaakt, zo klein dat hij pas later begrijpt dat hij heeft plaatsgevonden.

4. Kamers Met Geheugen

Theadora werkt het liefst vroeg. Niet omdat ze beter functioneert in de ochtend, maar omdat gebouwen dan nog niet hebben besloten hoe ze zich die dag zullen gedragen. Ze loopt door de oostvleugel met haar notitieboekje onder haar arm. Haar pen tikt niet. Dat doet ze expres. Ze wil geen ritme toevoegen.

De kamers liggen stil. Niet verlaten, niet leeg. Beschikbaar. De temperatuur is gelijkmatig, maar niet overal hetzelfde. Dat stelt haar gerust en maakt haar tegelijk alert. Ongelijke kou wijst op tocht. Ongelijke warmte op iets anders. Ze blijft staan bij een raam en kijkt naar buiten. De mist hangt laag tussen de bomen. Te laag voor dit tijdstip. Ze noteert niets.

In de eerste kamer staat een stoel naast het bed. Niet vreemd. Oude huizen kennen andere verhoudingen. Toch blijft ze staan. De stoel staat te dicht. Niet tegen het bed. Niet los. Precies op een afstand die aanvoelt als besluit. Ze legt haar hand op de leuning. Het hout is warm.

Ze trekt haar hand terug en kijkt naar haar vingers. Ze voelen normaal. Ze schrijft een woord op en streept het direct weer door. Warmte is geen eigenschap. Warmte is een gevolg.

De volgende kamer is leeg. Geen meubels. Geen stof. Dat valt haar op. Zelfs ongebruikte ruimtes verzamelen sporen. Ze loopt naar binnen en draait een rondje. Haar stappen klinken later dan ze verwacht. Ze sluit de deur achter zich. Dat doet ze altijd.

Wanneer ze zich omdraait, staat de deur weer open.

Ze blijft staan. Haar hand op de klink. Ze ademt rustig. De deur beweegt niet. Ze sluit hem opnieuw en blijft deze keer kijken. De deur blijft dicht zolang zij dat doet.

Pas wanneer ze zich omdraait en wegloopt, hoort ze het zachte geluid van hout dat toegeeft.

Ze kijkt niet terug.

Verderop tikt ze met haar pen tegen een kozijn. Eén keer. Het geluid verdwijnt sneller dan het hoort. Ze probeert het opnieuw. Het geluid blijft dit keer hangen. Dat stoort haar. Geluid hoort zich niet te laten trainen.

Ze komt Michael tegen in de gang. Hij loopt langzaam, zijn handen in zijn zakken. De jojo is er niet. Dat ziet ze meteen. Hij ziet haar blik en trekt een mondhoek op.

“Je kijkt alsof iemand je stoel heeft verplaatst,” zegt hij.

“Misschien,” zegt ze.

“Dat doen stoelen wel vaker,” zegt hij. “Als je niet kijkt.”

Ze kijkt naar zijn handen. “Waar is je ding.”

Hij kijkt ook. Alsof hij het nu pas merkt. “In mijn zak,” zegt hij. Te snel.

Ze knikt. Ze weet genoeg om te weten dat dit later terugkomt.

In een kamer aan het einde van de gang valt het licht vreemd. Niet scheef. Niet donker. Alsof het van een andere hoek komt dan mogelijk is. Stofdeeltjes in de lucht lijken zich te groeperen. Ze knielt bij een kast en opent een lade. De lade is leeg. Toch voelt hij zwaar. Ze duwt hem dicht en hoort een zacht geluid, alsof iets wordt opgeborgen.

Ze sluit haar ogen. Kort. Niet lang genoeg om het verdacht te maken.

Wanneer ze ze weer opent, staat er iets op de vensterbank dat er eerder niet stond. Klein. Onopvallend. Ze kan niet zeggen wat het is, alleen dat het niet bij haar spullen hoort. Ze pakt het op. Het is koud. Ze legt het terug zonder het te benoemen.

“Raak je iets kwijt,” klinkt Michaels stem vanuit de gang.

“Nee,” zegt ze te snel.

Hij blijft staan in de deuropening en kijkt niet naar haar, maar naar de ruimte achter haar. “Deze kamer voelt anders,” zegt hij.

Ze knikt. “Dat doet hij al de hele ochtend.”

Claudia verschijnt achter hem. Ze heeft haar meetlint niet bij zich. Dat valt Theadora op. Claudia kijkt niet naar de kamer, maar naar Theadora. Haar blik blijft even hangen, alsof ze iets registreert dat niet wordt uitgesproken.

“Deze kamer onthoudt,” zegt Claudia.

“Wat,” vraagt Michael.

Claudia denkt na. “Dat iemand hier heeft gewacht.”

Theadora voelt een lichte spanning in haar borst. “Waarop.”

Claudia antwoordt niet. Ze loopt de kamer in en blijft staan op precies de plek waar Theadora eerder stond. De lucht lijkt zich daar te verdichten. Niet zichtbaar. Wel voelbaar.

Later die middag loopt Theadora dezelfde route opnieuw. Ze wil bevestiging. De stoel staat nu verder van het bed. De deur blijft dicht. De lade voelt normaal. Het object op de vensterbank is verdwenen.

Alles klopt.

Dat is het probleem.

Die avond zit Theadora op haar bed en bladert door haar notities. Sommige woorden herkent ze niet als de hare. Ze weet zeker dat ze ze zelf heeft geschreven. Ze kan zich alleen niet herinneren wanneer.

Ze legt haar hand tegen de muur naast het bed. De steen is koel.
Normaal koel. Dat stelt haar gerust.

Dan voelt ze, heel even, een tweede hand aan de andere kant van de muur, precies op dezelfde hoogte.

Wanneer ze haar hand wegtrekt, is de muur leeg, maar ze weet dat hij zich iets herinnert dat zij is kwijtgeraakt.

5. De Muur

Claudia begint met meten. Niet omdat ze twijfelt, maar omdat meten haar dwingt aanwezig te zijn. Het meetlint glijdt langs de muur van de westvleugel. De steen is oud, ongelijk, maar betrouwbaar. Oude muren liegen niet. Ze verschuiven hooguit, en alleen wanneer je ze daartoe dwingt.

Ze noteert de lengte, loopt naar de overkant en meet opnieuw. De cijfers kloppen. Dat gebeurt zelden meteen. Ze meet nog een keer, trager. Haar ademhaling blijft gelijk. Ze vertrouwt getallen meer dan indrukken.

Wanneer ze de ruimte in haar hoofd reconstrueert, stokt ze.

Het klopt niet.

Niet op een manier die alarm slaat. Niet op een manier die schreeuwt. Het verschil is klein. Een handbreedte. Misschien iets meer. Net genoeg om haar te dwingen opnieuw te meten, dit keer vanaf een andere hoek. Het lint blijft strak. De cijfers blijven hetzelfde.

Binnen is meer dan buiten.

Claudia blijft staan met het meetlint los in haar hand. Ze voelt geen schrik. Geen paniek. Alleen een lichte druk achter haar ogen, alsof iets wacht tot zij het erkent. Ze denkt aan eerdere projecten. Aan panden waar muren zijn verplaatst, dichtgezet, later weer opengebroken. Hier is geen spoor van ingreep. Geen naad. Geen herstel. Geen litteken.

Ze legt haar hand tegen de muur. De steen voelt warmer dan de lucht in de kamer. Niet aangenaam warm. Verzamelend. Alsof hij iets vasthoudt. Ze haalt haar hand weg en kijkt naar haar vingers. Ze voelen normaal. Dat zegt niets.

“Je staat stil,” zegt Michael achter haar.

Ze had hem niet horen komen.

Hij leunt tegen het kozijn en laat zijn jojo zakken en weer terugkeren. Het ritme is rustiger dan gisteren. Dat valt haar op. Hij kauwt niet.

“Deze muur,” zegt ze. “Hij klopt niet.”

Michael kijkt langs haar hand, langs het lint. “Dat doen muren wel vaker,” zegt hij. “Vooral oude.”

“Niet zo,” zegt Claudia.

Hij haalt zijn schouders op. “Hoe dan wel.”

“Hij is vol,” zegt ze.

Michael fronst. “Dat is geen meeteenheid.”

“Dat is het probleem.”

Hij zwijgt. Zijn jojo raakt de vloer en keert iets te laat terug. Hij corrigeert het ritme niet.

Theadora verschijnt in de gang. Ze blijft op afstand staan en kijkt niet naar de muur, maar naar Claudia's houding. “Wat doet hij,” vraagt ze.

“Hij bewaart,” zegt Claudia.

Theadora ademt langzaam in. “Wat.”

Claudia meet opnieuw. Ze schrijft niets op. In plaats daarvan tekent ze een kleine cirkel in de marge van haar blad. Dat doet ze alleen wanneer iets nog geen plaats heeft in haar taal. “Wat hier niet meer hoeft te zijn,” zegt ze.

De gang achter hen klinkt anders. Niet hol. Niet vol. Alsof hij zich heeft verplaatst zonder dat iemand het zag. Michael kijkt om en telt automatisch de deuren. Hij stopt halverwege.

“Dat was er gisteren niet,” zegt hij.

Theadora knikt. “Of wij stonden anders.”

Claudia sluit haar meetlint en steekt het weg. Ze legt haar hand nog één keer tegen de muur. Deze keer blijft ze iets langer staan. De warmte is er nog steeds. Ze voelt geen drang om haar hand terug te trekken. Dat valt haar op. Ze voelt ook geen verlangen om hem te laten liggen.

Wanneer ze de kamer verlaat, sluit ze de deur zorgvuldig. In de gang blijft ze even staan, alsof ze iets heeft achtergelaten. Ze kijkt niet terug.

Later die middag werkt Michael alleen in een aangrenzende ruimte. Hij legt zijn jojo op de tafel en laat hem daar liggen. Dat gebeurt zelden. Hij merkt dat hij zonder ritme trager beweegt. Dat zou hem moeten irriteren. Het voelt vooral zwaar.

Theadora loopt langs kamers die ze eerder heeft gezien. De verhoudingen zijn subtiel verschoven. Niets staat verkeerd. Alles staat net iets te goed. Ze noteert minder dan normaal. Sommige dingen willen niet worden vastgelegd.

Die avond zitten ze aan tafel. Het bestek klinkt harder dan nodig is. Claudia roert in haar kop zonder te drinken. Michael merkt dat hij geen grap maakt. Theadora merkt dat ze dat ook niet verwacht.

“Het huis duwt niet,” zegt Claudia. Haar stem is rustig. “Het nodigt uit.”

Michael kijkt haar aan. “Waarheen.”

Ze denkt even na. “Naar binnen.”

Niemand vraagt wat dat betekent.

Wanneer Claudia later in bed ligt, voelt de kamer kleiner dan gisteren. Niet benauwend. Precies passend. Ze sluit haar ogen zonder moeite. Dat is nieuw.

Aan de andere kant van de muur verschuift iets, zo weinig dat het alleen merkbaar is voor wie al luistert.

De muur bewaart wat zij heeft losgelaten, en merkt dat het voldoende is.

6. Geen Bereik

Het begint met iets kleins. Dat is altijd zo. Theadora merkt het als eerste, niet omdat ze scherper is, maar omdat ze nooit vertrouwt op wat vanzelfsprekend lijkt. Haar telefoon ligt naast haar notitieboekje. Ze pakt hem op zonder reden, draait hem in haar hand en kijkt naar het scherm alsof ze verwacht dat het iets gaat zeggen.

Geen bereik.

Ze loopt naar het raam en houdt het toestel omhoog. Niet hoopvol. Controlerend. Het scherm blijft leeg. Ze zet hem uit en weer aan. Het opstartgeluid klinkt harder dan het hoort.

“Heb jij iets,” vraagt ze.

Michael kijkt niet op. Hij zit aan tafel en laat zijn jojo zakken en terugkeren. Op en neer. Terug. Het ritme is traag. Te traag. “Altijd,” zegt hij. Dan kijkt hij toch. Eén streepje verschijnt en verdwijnt weer. “Of niet.”

Claudia pakt haar telefoon ook. Ze kijkt kort. Legt hem neer. “Niets,” zegt ze. Geen irritatie. Geen teleurstelling. Vaststelling.

Theadora staat al bij de deur voordat ze het besluit voelt. “Bij de poort,” zegt ze. “Daar is vaak net iets meer.”

Niemand spreekt haar tegen. Buiten grijpt de kou meteen. Niet scherp. Dwingend. De sneeuw dempt hun stappen, maar niet helemaal. Michael kauwt sneller dan normaal. Zijn jojo hangt stil in zijn hand.

Bij de poort houdt Theadora haar telefoon omhoog. Ze draait langzaam een rondje, alsof richting nog betekenis heeft. Het scherm blijft leeg. Ze kijkt naar het slot. Groot. Oud. Gesloten.

“Dan openen we hem,” zegt Michael.

Theadora steekt de sleutel in het slot. Hij draait soepel. Te soepel. Ze trekt aan het hek. Het beweegt niet. Ze probeert het opnieuw. De sleutel draait opnieuw. Het slot accepteert de handeling. Het hek niet.

“Dat klopt niet,” zegt ze.

Michael legt zijn hand op het metaal. Het is koud, maar niet zoals metaal hoort te zijn. Het voelt dik. Onverplaatsbaar. Hij drukt harder. Niets.

“Misschien vastgevroren,” zegt hij. Hij probeert te lachen. Het blijft hangen.

Claudia staat iets achter hen. Ze kijkt niet naar het hek, maar naar het pad waarlangs ze zijn gekomen. Het lijkt smaller. Of langer. Ze kan het verschil niet bepalen. Dat stoort haar niet.

“Laten we de auto nemen,” zegt Michael.

Hij loopt al terug voordat iemand antwoordt. De jojo glijdt uit zijn hand en valt in de sneeuw. De draad staat strak, alsof hij ergens aan vastzit. Michael trekt. Te hard. De jojo schiet los en rolt tot tegen de poort. Hij laat hem liggen.

De auto start niet.

Geen gepruttel. Geen protest. Alsof er niets is om te starten. Michael draait de sleutel nog eens. En nog eens. Hij lacht kort. Te luid. “Dat is dan weer typisch.”

Theadora opent de motorkap. Ze kijkt. Raakt niets aan. Sluit hem weer. “Er is niets mis,” zegt ze. “En dat is precies het probleem.”

Achter hen klinkt een geluid. Zacht. Regelmatig. Geen tik. Nog niet. Meer een schuiven, alsof iets zich herschikt. Michael draait zich om.

“Horen jullie dat.”

Claudia knikt. Ze voelt het niet in haar oren, maar in haar borst. Het voelt als ruimte die wordt opgemeten. Ze ademt dieper. Dat helpt.

“Het komt van binnen,” zegt ze.

“Alles komt van binnen,” zegt Michael. Het klinkt niet grappig.

Ze lopen terug naar het kasteel. De mist is dichterbij gekomen. Of zij zijn verder van de poort dan ze dachten. Bij de deur blijft Michael even staan en kijkt nog één keer om. Het hek staat er rustig bij. Onbewogen. Alsof het nooit anders heeft gedaan.

Binnen sluit de deur achter hen zonder geluid. Niet zacht. Niet hard. Definitief. Michael pakt zijn jojo op en laat hem zakken. Hij komt terug. Te snel. Het ritme klopt niet meer.

Theadora voelt haar hartslag versnellen. “We zitten hier vast,” zegt ze.

Claudia schudt haar hoofd. Haar stem blijft rustig. “Nog niet.”

Het tellen begint nu duidelijk. Niet ergens in het huis. In de overgangen. Tussen kamers. Tussen gedachten. Michael voelt hoe zijn adem zich wil aanpassen en dwingt hem onregelmatig te blijven.

“Waar wacht het dan op,” vraagt hij.

Claudia kijkt naar de gang die verder het kasteel in leidt. Haar blik is helder. “Op minder,” zegt ze.

En op dat moment beseft Michael dat het huis niet test of ze weg kunnen, maar wie het eerst stopt met proberen.

7. Ritme

Michael praat meer dan nodig is. Niet luid. Niet opvallend. Hij vult ruimtes op voordat ze de kans krijgen om zich te gedragen. Woorden zijn beweging. Zolang er beweging is, blijft hij voor. Hij loopt door de gang en laat zijn jojo zakken en terugkeren. Op en neer. Terug. Het geluid van de draad is zacht, maar aanwezig.

“Als dit een hotel was,” zegt hij, “zou ik nu klagen over de service.”

Theadora loopt naast hem. Ze kijkt niet naar hem wanneer hij praat. Ze kijkt naar de vloer. Naar naden die net iets verspringen. Naar planken die reageren op gewicht dat er nog niet is. Ze telt niets. Ze onthoudt.

Claudia loopt een paar passen achter hen. Niet omdat ze traag is. Omdat ze ruimte laat. Haar handen zijn leeg. Ze kijkt niet om zich heen. Ze kijkt vooruit, alsof de gang al besloten heeft waar hij eindigt.

Michael laat de jojo weer zakken. Het ritme is iets te strak. Hij corrigeert het door sneller te bewegen. Dat helpt niet. De jojo raakt de vloer en keert terug met een kleine vertraging. Hij fronst.

“We hebben erger meegemaakt,” zegt hij. “Dat pakhuis. Drie weken zonder verwarming.”

“Dat pakhuis registreerde ons niet,” zegt Theadora.

Hij lacht kort. “Dat weet jij niet.”

Ze stoppen bij een kruising. Michael weet zeker dat deze er gisteren niet was. Of juist wel. Hij is er niet zeker van, en dat stoort hem. Hij kauwt. De smaak is weg. Volledig. Hij merkt het pas wanneer hij zijn kaak ontspant.

“Links,” zegt hij. “Daar waren we net.”

Theadora kijkt. “Rechts,” zegt ze. “Links eindigt het.”

Claudia loopt langs hen door en slaat linksaf. Zonder aarzeling. Zonder te kijken. Michael kijkt haar na en schudt zijn hoofd.

“Teamwork,” zegt hij.

Ze volgen haar. De gang loopt langer door dan hij verwacht. Zijn jojo raakt de vloer. Hij vangt hem te laat. Het ritme verschuift. Hij voelt een lichte kou langs zijn ruggengraat en glimlacht tegelijk, alsof zijn lichaam het moment wil wegwuiven.

Verderop klinkt een geluid. Geen tik. Nog niet. Meer een herhaling die net niet lukt. Alsof iets probeert te beginnen en steeds opnieuw stopt. Michael blijft abrupt staan. De jojo tikt tegen zijn knokkel. Dat gebeurt nooit.

“Horen jullie dat,” vraagt hij.

Theadora knikt. Claudia blijft staan en luistert. Haar gezicht ontspant. Dat ziet Michael nu pas. Alsof ze iets herkent.

“Het is ritme,” zegt hij. “Maar niet het mijne.”

Het geluid verplaatst zich. Niet sneller. Niet langzamer. Gewoon verderop. Alsof het hen voor wil zijn. Michael voelt zijn hartslag zich aanpassen voordat hij het merkt. Hij probeert langzamer te ademen. Het geluid volgt hem.

“Doe dat niet,” zegt Theadora.

“Wat niet.”

“Meegaan.”

Hij stopt met lopen. De jojo hangt stil in zijn hand. “Dan wat.”

“Stoppen,” zegt ze.

Dat woord blijft tussen hen hangen. Michael wil lachen. Hij voelt de reflex. Hij laat hem niet toe. Hij stopt de jojo in zijn zak. Dat doet hij zelden. Zijn hand blijft even liggen, alsof hij controleert of hij hem kan missen.

Het geluid vertraagt. Niet omdat het weggaat. Omdat het wacht.

Claudia zet een stap naar voren en gaat precies tussen hen in staan. De lucht voelt daar anders. Dikker. Meer afgerond. Het geluid vertraagt nog iets.

“Het hoeft niet,” zegt ze.

Michael kijkt haar aan. “Wat niet.”

“Dat je dit bij elkaar houdt.”

Hij opent zijn mond. Er komt niets. Zijn lichaam voelt zwaar, maar niet onprettig. Dat maakt hem misselijk. Hij haalt zijn hand uit zijn zak. Leeg.

Het geluid stopt.
Niet abrupt. Voltooid.

Theadora ademt langzaam uit. Michael merkt dat zijn handen trillen en steekt ze in zijn jaszakken. Hij voelt de jojo daar niet meer bewegen. Dat voelt definitief.

“Het reageert,” zegt Theadora. “Niet op geluid. Op intentie.”

Claudia kijkt de gang in. “Ja,” zegt ze. “En het corrigeert.”

Ze lopen verder, zwijgend nu. Michael mist zijn eigen stem meer dan hij had verwacht. De stilte vult zich niet. Ze blijft liggen.

Achter hen past iets zijn ritme aan en merkt dat er minder is om te corrigeren.

8. De Kamer Zonder Functie

Claudia vindt de ruimte niet door te zoeken. Ze stuit erop doordat ze stopt waar ze eerder is doorgelopen. De gang eindigt niet. Hij besluit. Ze blijft staan met haar hand half geheven, alsof ze wilde meten en het gebaar is blijven hangen. De lucht is hier warmer. Niet benauwd. Verzameld.

“Hier,” zegt ze.

Michael en Theadora komen naast haar staan. De opening in de muur heeft geen deur. Geen kozijn. Geen rand. Het is een onderbreking, alsof de steen zich even heeft teruggetrokken. Michael buigt iets voorover. Hij verwacht kou. Het is warm.

“Dit stond hier gisteren niet,” zegt hij.

Theadora kijkt niet naar de opening, maar naar de gang achter hen. “Of wij stonden ergens anders,” zegt ze.

Ze stappen naar binnen. De vloer is glad zonder glans. Niet afgesloten. Aangeraakt. De muren zijn ruw, maar geven mee aan het oog. Claudia blijft staan waar ze binnenkomt. Haar schouders zakken iets. Ze ademt dieper. Dat valt Michael op en stoort hem.

De ruimte is groter dan mogelijk is. Michael voelt het meteen. Zijn lichaam kent verhoudingen. Dit klopt niet. Hij zet stappen zonder ze te tellen en komt uit waar hij ze niet verwacht. Zijn jojo blijft in zijn zak. Dat voelt ineens logisch.

Theadora loopt langs de muur. Haar vingers volgen de steen zonder druk. Ze stopt. Kijkt. Doet een stap achteruit. “Claudia,” zegt ze.

Claudia komt naast haar staan en ziet het meteen. Afdrukken. Niet decoratief. Niet beschadigd. Afdrukken van lichamen. Staand. Menselijk. Twee kleiner. Eén groter. Ze staan op een afstand die aandacht verradt. Niet toeval. Niet chaos.

Michael slikt. “Dit is geen kamer,” zegt hij.

“Dat is het punt,” zegt Theadora.

Claudia zet een stap dichterbij. Ze raakt de muur niet aan. Ze voelt de warmte zonder contact. Haar hoofd blijft stil. Geen herinneringen. Geen beelden. Alleen aanwezigheid.

“Er is nog een plek,” zegt ze.

Ze wijst. Tussen de afdrukken is ruimte. Niet leeg. Onvoltooid. De steen daar is gladder, zachter, alsof hij nog wacht. Michael voelt een druk in zijn borst die niet scherp is, maar dwingend.

“Laten we gaan,” zegt hij. Zijn stem is schor. “Nu.”

Theadora knikt. “Dit is geen werk.”

Claudia zegt niets. Ze kijkt naar de ruimte alsof ze controleert of alles aanwezig is. Haar ademhaling is gelijkmatig. Ze voelt geen haast. Dat maakt Michael boos.

“Claudia,” zegt hij. “Kom.”

Ze kijkt hem aan. Haar blik is helder. “Straks,” zegt ze. “Ik wil begrijpen.”

“Dit is geen plek om te begrijpen,” zegt Theadora.

Claudia denkt even na. “Voor mij wel.”

Dat antwoord valt verkeerd. Niet inhoudelijk. In timing. Michael voelt iets verschuiven in zichzelf. Zijn humor blijft weg. Hij haalt zijn hand uit zijn zak en beseft dat hij zijn jojo niet heeft aangeraakt sinds ze binnen zijn.

Het tellen begint. Zacht. Niet in de kamer. In de overgang ernaartoe. Alsof de ruimte zichzelf telt terwijl zij er staan. Michael voelt zijn adem zich willen aanpassen en dwingt hem onregelmatig te blijven.

“Het reageert,” zegt Theadora.

“Ja,” zegt Claudia. “Maar niet op ons.”

“Waar dan op,” vraagt Michael.

Claudia kijkt naar de lege plek. “Op wanneer iets stopt met duwen.”

Ze lopen de ruimte uit. De gang voelt kouder. Michael kijkt nog één keer om. De afdrukken zijn er nog. De lege plek ook. De kamer sluit zich niet. Dat is erger dan sluiten.

Wanneer ze verderlopen, hoort Michael het tellen opnieuw. Niet luid. Niet dreigend. Geduldig. Alsof het al weet dat het antwoord onderweg is.

Claudia hoort het ook.

Ze voelt geen angst.

Ze voelt iets wat lijkt op aankomen.

9. Wat Terugkijkt

Theadora blijft als laatste staan. Niet uit besluiteloosheid, maar omdat haar lichaam stopt voordat haar hoofd dat doet. Michael en Claudia lopen al door wanneer zij nog één keer omkijkt naar de opening in de muur. De kamer zonder functie is niet donkerder geworden. Ook niet lichter. Hij is precies hetzelfde gebleven. Dat voelt niet neutraal. Dat voelt intentioneel.

“Kom je,” zegt Michael, zonder zich om te draaien.

Ze antwoordt niet meteen. Ze kijkt. Niet om te onthouden, maar om te controleren of de ruimte haar blik volgt. Ze weet niet waarom ze dat verwacht. Ze weet alleen dat ze niet verrast zou zijn.

Dan loopt ze verder.

De gang is smaller dan daarnet. Niet zichtbaar smaller. Haar schouders passen nog. Haar adem ook. Maar haar aandacht raakt de wanden sneller, alsof ze dichterbij staan. Ze raakt de muur niet aan. Dat voelt als een regel die ze niet heeft afgesproken, maar wel begrijpt.

Michael praat. Iets luchtigs. Ze hoort zijn stem, maar niet zijn woorden. Ze merkt hoe zijn tempo iets versnelt wanneer hij merkt dat zij niet reageert. Dat gebeurt vaker. Dat is hun dynamiek. Hij vult ruimte. Zij leest haar.

Maar nu voelt het anders.

Niet alsof hij iets probeert te verbergen. Eerder alsof de ruimte luistert naar wat hij níet zegt.

Theadora blijft stilstaan bij een deur die ze eerder niet heeft gezien. Dat weet ze zeker. Ze onthoudt plattegronden. Ze onthoudt routes. Deze deur hoort hier niet. Ze legt haar hand op de klink zonder hem te bewegen. De temperatuur is neutraal. Geen kou. Geen warmte. Dat maakt haar onrustig.

“Hebben we deze gehad,” vraagt ze.

Michael kijkt terug. “Geen idee. Alles lijkt hier op elkaar.”

“Dat is het probleem,” zegt ze.

Ze opent de deur.

De kamer erachter is klein. Lager dan de gang. De lucht voelt dikker, alsof hij niet circuleert maar blijft hangen. Er staat niets in. Geen meubels. Geen gebruikssporen. Toch voelt de ruimte niet leeg. Ze voelt bekeken.

Niet van één punt.

Van overal.

Theadora doet een stap naar binnen en stopt meteen. De vloer kraakt niet. Hij reageert niet. Dat is nieuw. Zelfs nieuwe vloeren reageren. Stille is hier geen afwezigheid van geluid, maar een actieve toestand.

“Dit klopt niet,” zegt ze zacht.

Michael blijft in de deuropening staan. Hij kijkt rond, fronsend. “Het is gewoon een kamer.”

“Nee,” zegt ze. “Het is een observatiepunt.”

Dat woord verrast haarzelf. Ze heeft het niet bedacht. Het kwam.

Ze draait zich langzaam om. Wanneer ze terug naar de gang kijkt, lijkt die verder weg dan hij zou mogen zijn. Niet vervormd. Niet verplaatst. Alleen... minder dichtbij. Alsof afstand hier niet vastligt, maar wordt toegekend.

“Michael,” zegt ze. “Kom hier.”

Hij zet een stap naar voren en blijft abrupt staan. Zijn gezicht verandert. Niet naar angst. Naar herkenning. “Dat voelt verkeerd,” zegt hij.

“Het corrigeert niet meer,” zegt ze.

“Wat niet.”

“De ruimte,” zegt ze. “Eerder deed het alsof wij fout zaten. Nu kijkt het alleen.”

Ze sluit de deur achter zich zonder die te willen sluiten. Het geluid is dof, afgerond. Michael schrikt. Hij probeert de deur meteen weer te openen. Het kost geen moeite. Dat maakt het erger.

Claudia verschijnt aan het einde van de gang. Ze kijkt niet naar de deur. Ze kijkt naar Theadora. Haar blik is kalm. Te kalm.

“Het kijkt,” zegt Theadora.

Claudia knikt. “Ja.”

“Waarnaar.”

Claudia antwoordt niet meteen. Dat doet ze zelden zonder reden. “Naar wanneer we stoppen met corrigeren,” zegt ze uiteindelijk.

Theadora voelt een koude druk achter haar ogen. “Dit is geen systeem,” zegt ze. “Dit is selectie.”

Michael snuift. “Ik wist dat dit project te vaag was.”

Ze negeert hem. Ze kijkt naar de kamer achter de deur. Ze voelt hoe haar eigen waarneming verandert. Niet waziger. Scherper. Ze merkt dat haar aandacht niet meer van haarzelf is. Alsof ze wordt gedeeld.

Ze sluit haar ogen.

De ruimte verdwijnt niet.

Ze opent ze weer.

De kamer is nog steeds exact hetzelfde. Geen straf. Geen verandering. Alleen aanwezigheid. Dat bevestigt alles.

“Het hoeft niets meer te doen,” zegt ze. “Wij doen het zelf.”

Michael slikt. “Dat klinkt alsof we al te ver zijn.”

Claudia kijkt langs hen heen, naar iets wat Theadora niet kan zien. “Niet allemaal,” zegt ze.

Theadora voelt hoe haar maag samentrekt. “Leg dat uit.”

“Het archief corrigeert niet,” zegt Claudia. “Het registreert wanneer correctie stopt.”

Er klinkt een zacht geluid. Geen tik. Nog niet. Meer een verplaatsing. Alsof iets zich herschikt net buiten hun gezichtsveld. Theadora draait zich instinctief om.

De gang is langer.

Niet veel.

Genoeg.

Ze voelt hoe de ruimte haar reactie volgt. Niet afwijzend. Niet vijandig. Nieuwsgierig. Dat besef snijdt dieper dan dreiging.

“Het kijkt nu naar mij,” zegt ze.

Michael wil lachen. Het komt niet. “Waarom jij.”

“Omdat ik zie,” zegt ze. “En niet meteen accepteer.”

Claudia kijkt haar aan. Voor het eerst met iets wat op mededogen lijkt.
“Dat is precies waarom.”

Theadora voelt haar hartslag versnellen. Ze dwingt hem niet tot rust. Ze weet dat dat zinloos is. Ze staat nu stil en laat de ruimte haar opnemen zonder erin mee te gaan. Dat kost moeite. Dat voelt als verzet.

De kamer achter de deur blijft open.

De gang voor hen beweegt niet meer.

De werkelijkheid corrigeert niets.

Ze kijkt alleen.

En Theadora weet, met een zekerheid die haar misselijk maakt, dat vanaf dit moment elke stap die zij zet niet meer wordt tegengehouden, maar **onthouden**.

10. De Fout

Het woord blijft hangen zodra Michael het uitspreekt. Niet omdat het klopt, maar omdat het weigert verkeerd te zijn.

“Dit is een archief.”

Hij zegt het zonder overtuiging, alsof hij iets benoemt om te voorkomen dat het iets anders wordt. De ruimte reageert niet hoorbaar. Toch voelt Theadora hoe de lucht zich zet. Niet als druk, maar als aandacht die zich verscherpt.

De kamer waarin ze staan heeft geen duidelijke randen. De muren zijn er, maar ze lijken niet te beginnen waar ze zichtbaar worden. De vloer voelt stabiel onder haar voeten en toch heeft ze het gevoel dat hij haar gewicht registreert in plaats van draagt. Ze beweegt trager, niet uit angst, maar omdat snelheid hier informatie lijkt te zijn.

Langs de wanden zitten nissen. Geen gelijke. Geen symmetrische. Sommige zijn leeg. Andere bevatten iets wat niet meteen te benoemen is. Geen objecten met functie. Dingen zonder bedoeling. Een stuk metaal dat te glad is om gebroken te zijn. Stof dat niet rafelt. Hout dat warmer is dan de lucht eromheen.

“Dit is geen opslag,” zegt Theadora. “Dit is ordening.”

Michael knikt. Zijn jojo zit nog steeds in zijn zak. Hij voelt zwaar, alsof hij meer is dan hij hoort te zijn. “Ordening van wat.”

Claudia loopt langs de nissen zonder te stoppen. Ze raakt niets aan. Ze hoeft dat niet. Haar ademhaling is gelijkmatig. Dat valt Theadora steeds meer op. Alsof Claudia's lichaam zich heeft aangepast aan een ritme dat de anderen nog proberen te ontwijken.

“Van aanwezigheid,” zegt Claudia.

Theadora opent haar notitieboekje en schrijft een paar woorden op. Ze schrikt wanneer ze haar eigen handschrift ziet. Het is strakker dan normaal. Minder van haar. Alsof haar hand iets volgt wat al is begonnen. Ze slaat het boekje dicht.

Aan het einde van de ruimte staat een lage tafel. Er ligt een groot boek op. Geen kaft. Geen titel. Alleen dikke pagina's die niet vergeeld zijn, maar ook niet nieuw. Het papier voelt te stevig voor zijn leeftijd, alsof het zich heeft aangepast aan wat erop wordt vastgelegd.

Michael blijft op afstand staan. "Ik raak dat niet aan."

Theadora loopt er wel naartoe. Ze doet dat bewust. Niet uit nieuwsgierigheid, maar uit noodzaak. Dit is het punt waarop niet-kijken ook een keuze is. Ze buigt zich over de pagina's zonder ze aan te raken.

Lijsten.

Namen. Data. Plaatsen.

Niet chronologisch. Niet alfabetisch. Maar geordend op iets wat zij niet kan zien.

Ze bladert voorzichtig een pagina om.

Haar adem stukt.

De lijst die verschijnt is kort. Te kort. Drie namen, onder elkaar geschreven. Het handschrift is ouder dan de rest, maar duidelijk. Ze herkent de namen onmiddellijk. Ze heeft ze al eerder gezien. In een ander boek. In een ander jaar.

Anna.

Margriet.

Hendrik.

Onder Hendrik staat niets.

Geen lege regel.

Geen ruimte.

Het papier loopt door alsof de lijst compleet is.

“Dat klopt niet,” zegt Theadora.

Michael komt dichterbij. Hij kijkt. Zijn gezicht verandert. Niet naar angst. Naar irritatie. “Er hoorden er vier te zijn.”

Claudia staat nu naast hen. Ze kijkt niet naar de namen. Ze kijkt naar de onderkant van de pagina. Naar waar niets is.

“Dit is de fout,” zegt Theadora.

Michael fronst. “Welke fout.”

“Registratie zonder afronding,” zegt ze. “Het archief heeft iets genoteerd zonder dat het af was.”

De ruimte reageert.

Niet hoorbaar.

De lucht wordt warmer. Niet overal. Alleen rond het boek. Michael voelt hoe zijn hartslag versnelt en dwingt zichzelf niet te tellen. Hij merkt dat hij zijn adem inhoudt en laat hem bewust ontsnappen.

“Waarom zou het dat doen,” vraagt hij.

Theadora bladert verder.

Nog een lijst. Andere namen. Andere datum. Andere plek.

Dit keer staan er vier namen.

De vierde is doorgestreept.

Niet uitgewist. Niet verwijderd. Bewaard als fout.

Haar maag trekt samen. “Dit hoort hier niet,” fluistert ze.

“Wat niet,” vraagt Michael.

“Correctie,” zegt ze. “Archieven corrigeren niet. Ze registreren. Dit heeft iets veranderd nadat het was vastgelegd.”

Claudia legt haar hand op de rand van de tafel. Niet op het boek. De warmte daar is hoger dan elders. Ze sluit even haar ogen en ademt diep in.

“Het leert,” zegt ze.

Michael schiet rechtop. “Nee.”

“Ja,” zegt Claudia rustig. “Het heeft gezien dat sommige registraties niet volledig waren.”

Theadora kijkt haar scherp aan. “En wat doet het daarmee.”

Claudia opent haar ogen. “Het past het volgende moment aan.”

Er klinkt een geluid. Niet het tikken. Nog niet. Iets zwaarders. Alsof steen zich herschikt zonder te bewegen. Theadora kijkt op van het boek.

De nis aan de overkant is veranderd.

Niet leeg.

Niet gevuld.

Anders.

Ze loopt ernaartoe, langzaam. De vorm in de nis is vaag, maar onmiskenbaar menselijk. Geen detail. Geen gezicht. Alleen afdruk. Staand. Wachtend.

Michael vloekt zacht. “Dat stond daar net niet.”

“Nu wel,” zegt Theadora.

“Dat kan niet.”

Ze kijkt hem aan. “Het is geregistreerd.”

Claudia staat nu achter haar. “De fout,” zegt ze, “heeft ruimte gemaakt.”

Theadora voelt hoe haar keel droog wordt. “Voor wie.”

Claudia antwoordt niet.

Het boek slaat vanzelf een pagina om.

Een nieuwe lijst verschijnt.

Bovenaan staat een datum.

Vandaag.

Er staan al twee namen.

De derde regel is leeg.

Maar de inkt op die plek is nat.

En ergens in het kasteel wordt een registratie voltooid die niemand heeft aangevraagd.

11. Verschuiving

Het begint niet met een geluid, maar met een correctie die uitblijft.

Michael staat in de gang en weet niet waarom hij daar staat. Hij weet wel dat hij er hoort te zijn, dat zijn lichaam hem hierheen heeft gebracht met een reden die hij nu niet meer bezit. Hij kijkt naar zijn horloge. Het loopt. Normaal. Te normaal. Hij draait zijn pols een keer, alsof dat iets kan herstellen.

“Hoe laat is het,” vraagt hij.

Theadora kijkt op van haar notitieboekje. Ze heeft niet gehoord dat hij is aangekomen, en dat stoort haar meer dan het zou moeten. “Tien over vier,” zegt ze.

Michael knikt langzaam. “Dat kan niet.”

“Waarom niet.”

“Omdat het net kwart voor drie was.”

Ze zegt niets. Ze kijkt naar zijn gezicht, naar de manier waarop hij dit zegt. Niet paniekerig. Niet vragend. Vaststellend.

“Waar was je,” vraagt ze.

Michael fronst. Zijn mond opent zich. Sluit zich weer. “Hier,” zegt hij uiteindelijk. “Ik was hier.”

Ze wachten. Het kasteel doet niets om hen te helpen. Geen geluid. Geen verschuiving. Geen tikken. De gang ziet er hetzelfde uit als een paar minuten geleden. Dat is het probleem.

“Je bent niet weggegaan,” zegt Theadora.

“Nee.”

“Je bent niet gevallen. Niet gaan slapen.”

“Nee.”

“Dan is er tijd verplaatst,” zegt ze.

Michael lacht kort. Het klinkt verkeerd. “Dat is geen optie.”

“Hier wel.”

Ze lopen samen terug naar de ruimte waar Claudia was gebleven. De afstand klopt niet. De gang is korter, maar hun stappen duren langer. Michael voelt het in zijn benen. Hij heeft het gevoel dat hij meer heeft gelopen dan mogelijk is tussen twee muren.

Claudia staat bij een raam dat er gisteren nog niet was. Ze kijkt naar buiten. De mist beweegt niet. Dat valt Michael nu pas op. Geen drift. Geen richting. Alsof het beeld is vastgezet.

“Hoe lang zijn we hier,” vraagt hij.

Claudia draait zich om. Haar blik is rustig. “Dat hangt ervan af,” zegt ze, “wat je bedoelt met hier.”

Dat antwoord maakt hem misselijk.

Theadora loopt langs haar heen naar een lage kast die ze eerder niet heeft gezien. Ze weet zeker dat die er gisteren niet stond. Ze opent een lade. Binnenin ligt niets. Toch voelt de lade zwaar, alsof hij iets vasthoudt wat niet zichtbaar is.

Ze pakt haar notitieboekje en bladert terug.

Ze stopt.

“Michael,” zegt ze langzaam.

Hij kijkt op. “Ja.”

“Hoe spel je mijn naam.”

Hij haalt zijn schouders op. “Theadora. Met th. Zoals altijd.”

Ze draait het boekje naar hem toe.

Op de pagina staat haar naam.

Maar niet zoals ze hem schrijft.

Teodora.

Zonder h.

Ze voelt het niet als een fout. Dat is wat haar adem inhoudt. Het voelt als een variant die al langer bestaat.

“Dat heb ik niet zo geschreven,” zegt ze.

Michael kijkt van het boekje naar haar. “Misschien wel.”

“Nee,” zegt ze scherp. “Dat weet ik zeker.”

Claudia kijkt naar het boekje zonder dichterbij te komen. “Het archief corrigeert niet,” zegt ze. “Het past aan.”

Theadora sluit het boekje abrupt. Het geluid is te hard in de ruimte. “Dit is geen aanpassing,” zegt ze. “Dit is herschrijving.”

Michael voelt een druk achter zijn ogen. “Van wie.”

Niemand antwoordt.

De deur achter hen sluit. Niet hard. Niet definitief. Maar hij staat dicht. Dat was hij net nog niet. Michael loopt ernaartoe en legt zijn hand op de klink. Hij draait. De deur opent meteen. Dat maakt het erger.

“Het heeft geen verzet meer nodig,” zegt Claudia. “Het registreert wat doorgaat.”

Theadora ademt langzaam. Ze voelt hoe haar lichaam reageert op iets wat ze niet kan lokaliseren. Haar naam. Haar tijd. Michaels afwezigheid zonder verplaatsing. Dit zijn geen incidenten meer. Dit zijn sporen.

Michael kijkt weer op zijn horloge.

Er is tijd verdwenen.

Niet veel.

Genoeg.

“Het heeft iets ingehaald,” zegt hij.

“Of iets voorbereid,” zegt Claudia.

In de gang klinkt het tellen opnieuw.

Niet zacht.

Niet luid.

Nauwkeurig.

Theadora voelt hoe haar naam zich losmaakt van haar, niet als verlies, maar als afstand. Ze begrijpt ineens waarom archieven geen fouten herstellen.

Fouten zijn informatie.

En ergens, in Slangenburg, wordt iets fysieks aangepast aan een registratie die al bestaat.

Niet omdat het moet.

Maar omdat het nu kan.

12. Slaapstand

Theadora merkt het aan haar ogen. Niet aan wat ze zien, maar aan wat ze weigeren te doen. Ze sluiten niet vanzelf. Ze moeten worden overtuigd. Dat is nieuw. Ze zit op het bed in haar kamer en houdt haar notitieboekje open zonder te schrijven. De kamer is donker genoeg om te rusten, maar niet donker genoeg om te verdwijnen. Het licht staat nergens aan en toch ziet ze alles scherp. Alsof de nacht hier een andere functie heeft.

In de gang hoort ze Michael lopen. Of ze hoort de herinnering aan hem. Het verschil voelt niet belangrijk meer. Ze staat op en opent de deur. De gang is leeg. Ze kijkt op haar horloge. Het staat stil. Ze tikt ertegen. Het begint weer te lopen, een fractie sneller dan normaal.

In Michaels kamer brandt licht. Dat klopt niet. Hij slaapt nooit met het licht aan. Ze klopt niet. Ze duwt de deur open.

Michael ligt op het bed, op zijn rug, zijn ogen open. Niet wijd. Niet gespannen. Aanwezig. Zijn handen liggen naast hem, leeg. Geen jojo. Geen draad. Dat ziet ze meteen.

“Hoe lang lig je zo,” vraagt ze.

Hij knippert. Langzaam. “Ik weet het niet.”

“Heb je geslapen.”

Hij denkt even na, alsof hij het moet reconstrueren. “Ja,” zegt hij. “Denk ik.”

Dat antwoord maakt haar koud. “Heb je gedroomd.”

“Nee,” zegt hij. “Ik heb opgehouden.”

Ze gaat op de rand van het bed zitten en kijkt naar zijn gezicht. Zijn ogen volgen haar, maar traag. Niet vertraagd door vermoeidheid. Door gewicht.

“Het is rustig,” zegt hij. “Te rustig.”

“Wat bedoel je.”

“Alsof alles wat normaal duwt, nu draagt.”

Ze slikt. “Dat is geen verbetering.”

Hij glimlacht flauwtjes. “Voor het eerst voelt het niet alsof ik iets moet vasthouden.”

Dat is erger dan paniek. Dat is overgave die niet wordt herkend als zodanig.

In haar kamer probeert Theadora te slapen. Ze gaat liggen. Ze sluit haar ogen. De kamer blijft zichtbaar. Niet letterlijk, maar aanwezig. Ze voelt de muren. Niet als begrenzing, maar als aandacht. Ze draait zich om. Het bed kraakt niet. Dat hoort het wel te doen.

Ze opent haar ogen en ziet dat haar notitieboekje openligt op het bureau. Dat had ze gesloten. Ze weet het zeker. Ze staat op en loopt ernaartoe. De pagina is leeg, op één woord na.

Teodora.

Ze voelt geen schok. Dat is het probleem. Het voelt juist passend. Alsof die spelling haar al langer volgt en nu pas hardop is gezegd. Ze pakt haar pen en probeert een h toe te voegen. De inkt vloeit. De letter verschijnt. En verdwijnt weer, langzaam, alsof het papier hem niet accepteert.

Ze trekt haar hand terug. Haar vingers trillen niet. Dat stoort haar. Angst zou beter zijn geweest.

In de gang klinkt een geluid. Geen tikken. Nog niet. Iets zachters. Alsof iemand zijn adem inhoudt. Ze opent haar deur en ziet Claudia staan, midden in de gang, haar gezicht ontspannen.

“Je slaapt niet,” zegt Claudia.

“Nee,” zegt Theadora. “Jij wel.”

Claudia knikt. “Diep.”

“Dat is niet normaal.”

Claudia kijkt naar haar alsof ze iets weegt. “Niet hier.”

Ze lopen samen naar beneden. De trap telt minder treden dan gisteren. Theadora weet het zeker. Ze telt automatisch. Ze komt één tekort. Ze stopt halverwege en kijkt terug. De trap achter haar lijkt langer dan de trap voor haar. Dat maakt haar duizelig.

In de keuken staat een kop op tafel. Warm. Geen stoom. Theadora raakt hem aan en voelt hitte. “Wie heeft dit gemaakt.”

“Ik,” zegt Claudia.

“Wanneer.”

“Vannacht.”

“Je sliep.”

Claudia glimlacht. “Niet helemaal.”

Michael komt binnen. Hij ziet er uitgerust uit. Dat maakt Theadora boos. Onredelijk boos. “Hoe laat is het,” vraagt hij.

Theadora kijkt op haar horloge. Het geeft een tijd aan die ze niet herkent. “Het staat niet vast,” zegt ze.

Michael knikt. “Dat voelt logisch.”

Dat mag niet logisch voelen. Ze wil dat zeggen. Ze zegt het niet.

Het tellen begint opnieuw. Niet in de muren. In de stilte tussen hun zinnen. Ze horen het alle drie. Michael ademt mee en merkt het pas wanneer hij stopt met ademen. Hij schrikt daarvan en lacht kort. Het geluid breekt.

“Dit gaat fout,” zegt Theadora.

Claudia kijkt haar aan. “Dit is de overgang.”

“Waarheen.”

Claudia aarzelt niet. “Naar wanneer weerstand geen criterium meer is.”

Theadora voelt het besef als een koude lijn langs haar rug. Ze kijkt naar Michael, naar zijn rustige gezicht, naar zijn lege handen. Ze kijkt naar Claudia, naar haar kalmte die niet meer reageert maar uitnodigt.

“Slapen is geen rust hier,” zegt Theadora. “Het is toestemming.”

Michael kijkt naar zijn bed, zichtbaar in de deuropening. “Ik denk dat ik het al heb gegeven.”

Het tellen versnelt. Niet hoorbaar. Meetbaar. Theadora voelt hoe de ruimte dichterbij komt zonder te bewegen. Ze weet dat de volgende keer dat iemand gaat liggen, er iets wordt vastgelegd dat niet meer terugkomt.

Ze sluit haar notitieboekje en houdt het tegen zich aan alsof het haar kan ankeren.

In de gang, net buiten zicht, schuift iets op zijn plaats.

En voor het eerst weet Theadora zeker dat wakker blijven geen bescherming meer is.

13. De Poort

Theadora besluit niet ineens dat ze moet vertrekken. Het idee ligt er al dagen, misschien langer, als iets wat steeds opnieuw wordt verschoven omdat het nergens past. Ze staat in de hal met haar jas in haar hand en voelt hoe het kasteel haar beweging registreert. Niet afwijzend. Niet nieuwsgierig. Vaststellend. Alsof vertrekken hier geen handeling is, maar een test.

Michael slaapt nog. Dat alleen al is reden genoeg. Ze heeft hem niet horen woelen, niet horen ademen. Zijn stilte is te volledig. Ze blijft even staan bij zijn deur, luistert zonder te luisteren, en loopt dan door. Ze weet dat als ze nu aarzelt, ze niet meer zal gaan.

Buiten is de lucht scherp. De kou is eerlijker dan binnen. De sneeuw kraakt onder haar voeten en dat stelt haar gerust. Geluid betekent weerstand. Ze loopt sneller dan nodig is, niet omdat ze bang is, maar omdat ze niet wil dat haar lichaam zich aanpast aan het ritme hier.

De poort komt in zicht tussen de bomen. Hij staat open.

Niet op een kier. Niet uitnodigend. Open zoals iets openstaat dat geen functie meer heeft. Geen slot zichtbaar. Geen ketting. Geen sporen in de sneeuw die verklaren waarom.

Theadora stopt op een paar meter afstand. Ze kijkt niet meteen naar het hek, maar naar het pad erachter. Het loopt door zoals paden horen te doen. Het bos erachter oogt normaal. Dat maakt haar wantrouwig. Ze kent inmiddels het verschil tussen normaal en correct.

Ze zet een stap naar voren.

Niets gebeurt.

Nog een stap. Haar hartslag versnelt. Ze voelt geen tegenwerking. Dat is erger dan weerstand. Ze passeert de poort en voelt onmiddellijk dat

de lucht verandert. Niet kouder. Dunner. Minder dragend. Alsof ze uit een ruimte stapt waar alles werd vastgehouden.

Ze kijkt niet om.

Na een paar minuten stopt ze.

Dit klopt niet.

Het pad had zich moeten verbreden. De bomen hadden dichter op elkaar moeten staan. In plaats daarvan ziet ze, tussen de stammen door, de contouren van Slangenburg. Niet kleiner. Niet verder weg. Precies zoals hij was toen ze vertrok.

Ze draait zich om.

De poort staat achter haar. Open. Op dezelfde afstand als daarnet. Alsof ze niet is bewogen. Alsof lopen hier geen voortgang is, maar herhaling.

“Dit is geen cirkel,” fluistert ze. “Dit is een bevestiging.”

Ze loopt terug. Niet gehaast. Niet voorzichtig. Ze wil weten of snelheid iets uitmaakt. Het hek accepteert haar zonder geluid. Geen scharnieren. Geen metaal. Binnen de omheining voelt de lucht meteen weer voller. Bekender. Ze haat dat haar lichaam ontspant.

Michael staat bij de deur wanneer ze het terrein weer oploopt. Hij ziet er wakker uit, maar niet alert. Zijn houding is los, alsof hij nergens meer tegenin hoeft te leunen.

“Je was weg,” zegt hij.

“Dat dacht ik,” zegt ze.

Hij glimlacht flauwtjes. “En.”

“Het liet me gaan,” zegt ze. “Maar niet vertrekken.”

Claudia staat iets achter hem. Ze heeft geen jas aan. Dat is vreemd. Het is koud. Toch lijkt ze het niet te voelen. Haar blik is helder, bijna vriendelijk.

“De poort staat open,” zegt Theadora. “Maar hij corrigeert afstand.”

Michael fronst. “Dat is geen zin.”

“Dat is wat het doet.”

Claudia knikt langzaam. “Het registreert poging,” zegt ze. “Niet uitkomst.”

Theadora voelt een koude lijn langs haar ruggengraat. “Waarom.”

Claudia kijkt naar het bos. Naar de plek waar het pad zich herhaalt. “Omdat uitkomst hier geen criterium meer is.”

Michael lacht kort. Het geluid blijft halverwege steken. “Dus we zitten vast.”

“Niet vast,” zegt Claudia. “Beschikbaar.”

Dat woord blijft hangen. Theadora wil het tegenspreken, maar voelt dat verzet hier een signaal is, geen oplossing. Ze kijkt naar Michael. Naar zijn rustige gezicht. Naar hoe weinig spanning hij nog draagt.

“Wil jij weg,” vraagt ze hem.

Hij denkt even na. Te lang. “Ik weet het niet,” zegt hij eerlijk. “Dat is nieuw.”

Dat antwoord maakt haar boos. Niet op hem. Op wat hier met hen gebeurt.

“Dit is geen keuze,” zegt ze. “Dit is conditionering.”

Claudia kijkt haar aan. Haar stem is zacht. “Alle keuzes worden geconditioneerd.”

Theadora draait zich om en loopt naar binnen. Niet omdat ze opgeeft, maar omdat ze nu iets anders begrijpt. De poort is geen grens. Hij is een filter. Hij laat alleen dat door wat al besloten is.

Achter haar blijft het hek openstaan.

Niet uitnodigend.

Geduldig.

En diep in Slangenburg wordt een poging genoteerd die niet telt als vertrek, maar als bevestiging dat iemand het nog geprobeerd heeft.

14. Oude Namen

Theadora begrijpt dat het archief geen plaats is wanneer ze het opnieuw probeert te vinden. De kamer is er niet. De gang wel. De nis niet. De afstand klopt niet meer met haar geheugen en dat betekent dat het archief zich niet laat benaderen door zoeken. Ze stopt met zoeken. Ze loopt. Dat werkt beter.

Michael volgt haar zonder vragen te stellen. Hij merkt dat hij dat vaker doet. Vragen voelen hier als ruis. Zijn lichaam heeft zich aangepast aan het idee dat antwoorden later komen, of helemaal niet. Hij kauwt niet. Dat valt hem pas op wanneer hij het probeert en zijn kaak niets te doen heeft.

Claudia loopt voor hen uit. Niet leidend. Voorafgaand. Ze lijkt te weten waar niet gekeken moet worden. Dat is nieuw. Of misschien was het er altijd al en zagen ze het nu pas.

De ruimte die ze binnenlopen is klein. Te klein voor wat erin ligt. Een bureau. Een lage kast. Een stapel dunne boeken zonder titels. Het raam is dichtgemetseld, maar laat toch licht door. Geen buitenlicht. Iets anders. Theadora voelt hoe haar huid daarop reageert, alsof haar lichaam het herkent zonder het te kunnen plaatsen.

Op het bureau ligt een boekje. Niet hetzelfde als eerder. Dunner. Slapper. Het ligt open, alsof iemand net is gestopt met lezen. Dat voelt intiemer dan dreigend.

“Raak het niet aan,” zegt Michael automatisch.

Theadora doet het toch. Niet uit verzet, maar uit consistentie. Haar vingers rusten op de rand van het papier. Het voelt warm. Niet door temperatuur. Door gebruik. Alsof dit boek vaker wordt vastgehouden dan gelezen.

De pagina's bevatten namen.

Geen lijsten dit keer. Geen data. Alleen namen, elk op een eigen bladzijde. Ze bladert langzaam. De namen veranderen. De handschriften ook. Sommige strak. Andere haastig. Sommige lijken te zijn geschreven door iemand die zijn hand niet volledig beheerste.

“Dit is persoonlijker,” zegt ze.

Michael knikt. “Dat vind ik niet geruststellend.”

Claudia blijft bij de deur staan. Ze kijkt niet naar het boek. Ze kijkt naar de ruimte eromheen. Naar hoe de muren net iets dichterbij lijken te staan dan eerder. Ze ademt rustig. Dat valt Theadora op en ze haat dat ze het opmerkt.

Theadora stopt met bladeren.

Ze is bij een pagina zonder naam.

Geen lege pagina. Een pagina waarop iets heeft gestaan. De afdruk is duidelijk. Te duidelijk om toeval te zijn. Ze legt haar hand erop en voelt weerstand, alsof het papier zich herinnert wat het heeft gedragen.

“Hier,” zegt ze.

Michael kijkt. Zijn adem stukt even. “Dat is geen lege plek.”

“Nee,” zegt Theadora. “Dat is een verwijderde aanwezigheid.”

Ze slaan een bladzijde om.

De volgende pagina bevat een naam die Theadora herkent voordat ze hem leest. Dat is het probleem. Haar lichaam weet het eerder dan haar ogen.

Anna.

Daarna Margriet.

Daarna Hendrik.

De volgorde is hetzelfde als eerder. Dat maakt haar maag zwaar. Ze bladert verder.

Op de volgende pagina staat geen nieuwe naam.

Er staat een datum.

1712.

En daaronder, kleiner geschreven, alsof de schrijver zich heeft bedacht.

Vierde naam nog niet vastgelegd.

Michael vloekt zacht. “Dat is geen archiefnotitie.”

“Dat is een status,” zegt Theadora.

Claudia zet een stap dichterbij. Ze kijkt nu wel. Niet naar de tekst, maar naar de bladzijde erna. “Het wacht,” zegt ze.

Theadora voelt hoe haar keel droog wordt. “Waarop.”

Claudia kijkt haar aan. “Op gelijkheid.”

“Wat bedoel je.”

“Niet iedereen wordt tegelijk vastgelegd,” zegt Claudia. “Sommigen worden eerst voorbereid.”

Michael schudt zijn hoofd. “Vorbereid op wat.”

Claudia antwoordt niet meteen. Ze kijkt naar het boek. Naar de dunne pagina's. Naar hoe ze zich gedragen alsof ze zwaarder zijn dan papier. “Op passendheid,” zegt ze uiteindelijk.

Theadora bladert verder. Ze komt bij recentere pagina's. Namen die ze niet kent. Plaatsen die niet allemaal bestaan. Sommige wel. Sommige niet meer. Ze ziet correcties. Doorhalingen. Toevoegingen in een ander handschrift. Het archief is geen vast gegeven. Het is een proces.

Dan ziet ze het.

Haar naam.

Niet zoals ze die schrijft.

Teodora.

Zonder h.

Ze slaat de pagina dicht. Te snel. Het geluid is scherp. Michael kijkt haar aan. "Wat."

"Het staat erin," zegt ze. Haar stem is vlak. Te vlak. "Maar niet zoals ik heet."

Claudia kijkt niet verrast. Dat is het ergste. "Het gebruikt de vorm die het kan dragen," zegt ze.

Michael voelt iets kouds in zijn buik. "En als het die vorm eenmaal heeft."

"Dan blijft die," zegt Claudia.

Theadora opent het boek weer. Haar naam staat er nog steeds. De letters zijn iets dieper in het papier gedrukt dan de andere. Alsof ze al vaker zijn aangeraakt.

Ze bladert verder.

De volgende pagina is leeg.

Maar de bladzijde daarna niet.

Daar staat één woord.

Voorbereiding voltooid.

De ruimte reageert. Niet hoorbaar. Meetbaar. De muren lijken hun positie te heroverwegen. Michael voelt hoe zijn evenwicht zich aanpast zonder dat hij beweegt.

Theadora sluit het boek en drukt het tegen haar borst. “Dit is geen verleden,” zegt ze. “Dit is een volgorde.”

Claudia knikt. “En volgordes,” zegt ze zacht, “hebben altijd een volgende stap.”

In de gang klinkt het tellen weer. Niet als waarschuwing. Als bevestiging.

En ergens, diep in Slangenburg, schuift een naam dichter naar een plek die hij al lang kent.

15. De Regel Die Zich Sluit

Het begint met stilte die te precies is om toevallig te zijn.

Niet de stilte van afwezigheid, maar van afronding. Theadora voelt het terwijl ze in de gang staat en haar hand tegen de muur legt. De steen is warm. Niet plaatselijk. Overal. Alsof het kasteel zijn temperatuur heeft gelijkgetrokken. Dat is nieuw. Ongelijke plekken betekenden altijd keuze. Dit voelt als besluit.

“Het is begonnen,” zegt ze.

Michael staat een paar meter verderop en kijkt naar zijn horloge. Het loopt. Dat maakt het erger. Hij tikt ertegen. Geen verschil. “Waar baseer je dat op,” vraagt hij.

“Op het feit dat het niets meer corrigeert.”

Alsof het antwoord bevestiging nodig had, verschuift de gang. Niet zichtbaar. Meetbaar. De afstand tussen hen wordt korter zonder dat ze bewegen. Michael voelt hoe zijn maag samentrekt. Hij zet een stap achteruit. De muur staat daar al.

“Dat deed hij net nog niet,” zegt hij.

Claudia staat bij de opening naar de kamer zonder functie. Ze is daar ineens. Niet gelopen. Niet gekomen. Aanwezig. Haar houding is rustig, haar ademhaling diep. Ze kijkt niet naar hen, maar naar de ruimte achter zich, alsof ze luistert naar iets dat geen geluid maakt.

“De regel sluit,” zegt ze.

Theadora loopt naar haar toe en stopt halverwege. Haar lichaam weigert verder te gaan. Niet door angst. Door herkenning. “Welke regel,” vraagt ze.

Claudia draait zich om. Haar blik is helder. Te helder. “De laatste.”

In de kamer zonder functie is de warmte hoger dan ooit. De afdrukken in de muur zijn scherp. Niet vervaagd. Niet groeiend. Vastgezet. Theadora ziet het meteen en haar adem stukt. Er zijn vier posities.

Drie gevuld.

Eén nog niet.

Maar anders dan eerder is de lege plek nu ondieper. Minder ruimte. Alsof hij zich voorbereidt op afronding.

Michael komt naast haar staan en voelt hoe zijn hartslag versnelt. Hij wil iets zeggen, een grap, een uitstel. Er komt niets. Zijn handen zijn leeg. Dat voelt definitief.

“Dit is geen registratie meer,” zegt hij.

“Wel,” zegt Claudia. “Maar niet van jullie.”

Het tellen begint opnieuw. Niet zacht. Niet luid. Nauwkeurig. Elke tel valt samen met een verandering die te klein is om te zien en te groot om te negeren. Theadora voelt hoe haar naam in haar hoofd verschuift. Niet de klank. De vorm. Ze zegt hem in zichzelf en hoort de andere spelling meekomen, alsof die altijd al naast haar heeft bestaan.

“Het boek,” zegt ze. “Waar is het.”

Claudia knikt richting de tafel die er gisteren nog niet stond. Het boek ligt open. Niet op een lijst. Op een enkele pagina.

Bovenaan staat de datum.

Vandaag.

Daaronder drie namen.

Michael leest ze hardop. Zijn stem trilt niet. “Michael. Teodora. Claudia.”

Theadora stapt naar voren. “Dat klopt niet.”

“Het klopt precies,” zegt Claudia.

Onder de namen staat geen vierde regel.

Er staat een zin.

Registratie voltooid na overdracht.

Michael voelt iets wegzakken in zijn borst. Niet instorten. Oplossen. “Overdracht van wat.”

Claudia legt haar hand op de rand van het boek. De warmte trekt door haar vingers heen. “Van weerstand,” zegt ze. “Van vasthouden. Van alles wat hier niet blijft.”

Theadora schudt haar hoofd. “Je kunt dat niet beslissen.”

Claudia kijkt haar aan. Er zit geen triomf in haar blik. Alleen rust. “Ik heb het niet beslist,” zegt ze. “Ik heb het toegestaan.”

De ruimte reageert.

Niet met geweld.

Met afronding.

De muren bewegen niet, maar de verhoudingen wel. Michael voelt hoe zijn voeten iets dieper in de vloer lijken te staan. Hij trekt ze los met moeite. “Dit is fout,” zegt hij.

Claudia knikt. “Dat is het verschil tussen fout en klaar.”

Theadora ziet het nu. De afdrukken in de muur hebben detail gekregen. Geen gezichten. Maar contouren die kloppen. De vierde plek pulseert licht, niet zichtbaar, maar voelbaar. Ze begrijpt ineens waarom het archief geen namen corrigeert. Waarom fouten blijven staan.

Fouten zijn overgange.

“Claudia,” zegt Michael. Zijn stem breekt eindelijk. “Alsjeblieft.”

Ze kijkt naar hem. Lang. Aandachtig. “Dit is niet wat jij denkt,” zegt ze. “Dit is wat jij niet meer hoeft te dragen.”

Ze zet een stap richting de lege plek.

Het tellen versnelt.

Theadora voelt paniek opkomen, scherp en helder. Ze grijpt Claudia’s arm. Voor een fractie van een seconde voelt ze weerstand. Warm. Menselijk. Dan niets. Haar hand glijdt weg alsof ze water vasthield.

“Stop,” zegt Theadora.

Claudia draait zich nog één keer om. Haar ogen rusten op hen zonder haast. “Je naam staat er al,” zegt ze zacht.

De ruimte houdt haar adem in.

En precies op dat moment slaat het boek een pagina om.

16. De Overdracht

Het boek blijft open liggen.

De pagina beweegt niet meer. Geen wind. Geen hand. Geen besluit. De woorden staan vast alsof ze al langer bestaan dan het papier dat ze draagt. Michael voelt het eerst in zijn knieën. Niet zwakte. Gewicht. Alsof de vloer hem iets wil uitleggen dat niet in taal past.

Registratie voltooid na overdracht.

“Overdracht is geen woord,” zegt Theadora. “Het is een handeling.”

Claudia staat bij de muur. Niet vóór de lege plek, maar ernaast. Dat is nieuw. De afdrukken zijn scherper dan ooit. De ruimte ertussen is niet langer leeg. Hij is dun geworden. Als huid. Als iets dat al is aangeraakt.

“Het is geen handeling,” zegt Claudia. “Het is een toestand.”

Het tellen begint opnieuw. Niet in de kamer. In Michaels borst. Hij telt mee voordat hij het merkt. Eén. Twee. Drie. Hij stopt abrupt. De tel loopt door zonder hem.

“Niet doen,” zegt Theadora tegen hem. “Niet volgen.”

Hij knikt, maar zijn lichaam reageert trager dan zijn hoofd. Zijn ademhaling wil zich voegen. Zijn schouders zakken. Het voelt prettig. Dat maakt hem misselijk.

De muur beweegt niet.

De ruimte wel.

De afdrukken in steen worden dieper zonder te groeien. Alsof ze zichzelf herinneren hoe ze bedoeld waren. Michael ziet het en begrijpt tegelijk dat begrijpen hier geen voordeel meer is. De vierde plek opent zich niet. Hij verdunt.

Claudia stapt dichterbij.

Theadora voelt het meteen. Niet als dreiging. Als afronding die te vroeg komt. Ze zet een stap naar voren en de vloer geeft mee. Niet inzakkend. Toelatend.

“Dit is geen bestemming,” zegt Theadora. “Dit is opname.”

Claudia knikt. “Precies.”

Michael lacht kort. Het geluid breekt. “Je zegt dat alsof het beter is.”

Claudia draait zich om. Haar blik is helder. Rustig. Vrij. “Het is stiller,” zegt ze. “Dat is alles wat ik nodig heb.”

Het boek slaat dicht.

Niet hard. Niet definitief. Voltooid.

De ruimte reageert eindelijk zichtbaar. De verhoudingen trekken zich recht. De kamer zonder functie krijgt een functie. Niet door toevoeging, maar door beperking. De uitgangen worden smaller. De warmte neemt toe tot hij dragend wordt.

Theadora voelt haar naam verschuiven in haar hoofd. Niet de klank. De plaats. Ze zegt hem in zichzelf en hoort de andere spelling meekomen, zonder weerstand. Ze bijt op haar tong en proeft bloed. Dat helpt.

“Claudia,” zegt Michael. “Kijk me aan.”

Ze doet het. Ze aarzelt niet. Haar ogen rusten op hem zoals ze dat altijd hebben gedaan wanneer hij te veel praatte om iets niet te voelen. Ze glimlacht niet.

“Ik kan niet meer weg,” zegt ze.

“Je wil niet,” zegt hij.

Ze schudt haar hoofd. “Dat onderscheid bestaat hier niet meer.”

De muur ademt.

Niet zichtbaar. Voelbaar.

De vierde plek trekt aan haar zonder kracht te gebruiken. Michael zet een stap vooruit. Zijn voeten blijven staan. Hij duwt. De vloer duwt terug. Niet hard. Onvermijdelijk.

“Dit is fout,” zegt hij. Zijn stem trilt nu wel. “Dit is die fout. Die ene.”

Claudia kijkt naar de afdrukken. “De fout is dat je denkt dat het jou iets afneemt.”

Theadora ziet het dan. Niet de muur. Niet de plek. De registratie. De manier waarop het kasteel zich niet meer corrigeert, maar afrondt. Dit is geen keuze meer. Dit is consistentie.

“Het archief leert,” zegt ze. “En het heeft geleerd dat verzet tijd kost.”

Claudia knikt. “En tijd is hier waardevol.”

Het tellen stopt.

Niet abrupt. Af.

De stilte die volgt is niet leeg. Ze is gevuld met iets dat niet meer hoeft te bewegen.

Claudia zet haar hand tegen de muur. De steen geeft mee zoals water meegeeft zonder te wijken. Haar arm verdwijnt tot aan de elleboog. Ze ademt uit en sluit haar ogen. Geen angst. Geen haast.

Michael schreeuwt haar naam. Het geluid blijft vlak. Alsof het geen richting meer vindt.

Theadora grijpt Claudia's schouder. Dit keer is er weerstand. Warm. Menselijk. Een fractie lang. Dan voelt ze hoe haar vingers langs iets glijden dat geen huid meer is, maar herinnering. Haar hand wordt losgelaten zonder losgelaten te worden.

“Het is oké,” zegt Claudia. Haar stem klinkt niet van achter de muur. Hij klinkt in de kamer. In hen. “Het staat er al.”

Ze stapt naar voren.

Niet naar binnen.

Erin.

De muur sluit zich niet. Hij vult. Haar vorm verschijnt, staand, precies passend. Geen gezicht. Geen detail. Een afdruk die klopt.

De kamer ademt uit.

De warmte zakt naar normaal. De uitgangen worden weer gang. De vloer draagt weer gewicht zonder het te bewaren.

Michael valt op zijn knieën zonder te vallen. Hij ademt schokkend in en uit. Zijn handen zijn leeg. Dat is definitief.

Theadora staat recht. Ze huilt niet. Ze telt niet. Ze kijkt.

Vier afdrukken.

Volledig.

Het boek ligt gesloten op de tafel die er weer is. Theadora loopt ernaartoe en opent het. De pagina toont geen lijst. Geen datum. Eén zin.

Registratie afgerond. Correctie niet vereist.

Ze sluit het boek.

Buiten staat de poort open. Echt open. De kou is scherp. Eerlijk.
Michael staat op en loopt zonder te kijken. Theadora volgt hem. Geen
van beiden draait zich om.

Achter hen blijft Slangenburg staan.

Niet hongerig.

Verzadigd.

En ergens, diep in steen, waar geen namen meer hoeven te worden
gespeld, blijft één waarheid intact.

Wat is geregistreerd, hoeft nooit meer terug.

17. Wat Overblijft

Ze lopen zonder iets af te spreken. Dat is geen besluit, maar een gevolg. Zodra ze de binnenplaats verlaten, verandert de lucht. Niet abrupt, niet dramatisch, maar merkbaar. Alsof ze uit een ruimte stappen waar alles werd vastgehouden en terugkeren naar een wereld die niets bewaart tenzij je haar dwingt.

Michael merkt het aan zijn ademhaling. Dieper. Zwaarder. Eerlijker. Zijn handen zitten in zijn jaszakken en blijven daar. Hij zoekt niet meer naar de jojo. Het ontbreken voelt nu niet als verlies, maar als iets dat is afgerond zonder zijn toestemming. Dat stoort hem meer dan wanneer hij het had moeten achterlaten.

Theadora loopt een paar passen voor hem. Haar schouders zijn recht, maar niet gespannen. Ze houdt haar notitieboekje tegen haar borst, niet om het vast te houden, maar om het gewicht ervan te voelen. Ze schrijft niet. Ze weet dat woorden hier nu te licht zouden zijn. Alles wat nog betekenis heeft, zit onder de oppervlakte.

Het pad door het bos ligt er hetzelfde bij als toen ze aankwamen. Dat is het probleem. De sneeuw is onberoerd. De bomen staan te dicht. De stilte is te netjes. Michael kijkt naar hun voetstappen en ziet hoe ze verdwijnen terwijl ze nog worden gezet, alsof de grond geen behoefte meer heeft aan bewijs.

Bij de rand van het terrein stoppen ze tegelijk. Niet uit overleg, maar omdat hun lichamen hetzelfde moment kiezen. Het hek staat open. Volledig. Niet op een kier. Niet uitnodigend. Open zoals een hek hoort te zijn wanneer zijn taak is voltooid.

“Het laat ons gaan,” zegt Michael.

Theadora knikt. “Het hoeft ons niet meer.”

Dat besef snijdt dieper dan angst had gedaan. Michael draait zich om. Hij wil nog één keer kijken, ook al weet hij dat kijken niets verandert.

Slangenburg staat tussen de bomen zoals het altijd heeft gedaan.
Donker. Stil. Onbewogen. Een gebouw dat geen uitleg nodig heeft.

Dan ziet hij iets wat geen beweging is.

In de verte, op de binnenplaats, staat een figuur.

Niet scherp. Niet vaag. Precies daartussenin. Een menselijke vorm, stil, zonder houding die om aandacht vraagt. De mist buigt eromheen, maar neemt haar niet op. De proporties kloppen. Dat is genoeg.

“Zie jij dat ook,” vraagt hij.

Theadora zegt niets meteen. Ze kijkt. Haar ademhaling verandert niet. Dat is het antwoord.

Ze weten allebei wie het is. Niet omdat het lijkt. Maar omdat het past. De rust. De manier waarop de ruimte zich om haar heen schikt, alsof ze daar hoort zonder er te hoeven zijn.

De figuur beweegt niet. Ze zwaait niet. Ze roept niet. Ze kijkt niet eens. Ze staat er zoals iets staat dat al is geregistreerd en geen bevestiging meer nodig heeft.

Voor een fractie van een seconde lijkt de schim te verschuiven. Niet naar hen toe. Niet weg. Meer alsof ze zich herpositioneert, zoals iets dat wordt opgeborgen.

Dan trekt de mist iets dicht.

Wanneer hij weer opent, is de binnenplaats leeg.

Michael ademt scherp in. Zijn handen zijn nog steeds leeg. Dat zal niet meer veranderen. “Ze is niet weg,” zegt hij.

Theadora schudt langzaam haar hoofd. “Nee.”

Ze draaien zich tegelijk om en lopen verder, zonder nog een keer achterom te kijken. Ze weten dat kijken niets meer toevoegt. Wat daar blijft, blijft ongezien bestaan.

Buiten de omheining verandert de lucht opnieuw. Dunner. Vrijer. Geluiden keren terug, maar blijven op afstand. Een auto in de verte. Een vogel. Iets dat niet telt. Michael schrikt ervan hoe snel hij dat verschil herkent.

Ze lopen door tot ze bij de auto komen. De sleutel draait. De motor start meteen. Dat had geruststellend moeten zijn. Het maakt hem alleen maar stiller. Alles werkt. Dat voelt als een afronding die niet voor hen is bedoeld.

Onderweg zegt niemand iets. De weg slingert terug naar een wereld die niets heeft gemerkt. Michael merkt dat hij weer kauwt. Hij schrikt ervan en beseft dan dat hij ergens onderweg een nieuw stuk kauwgom in zijn mond heeft gestopt. Hij weet niet wanneer. Hij besluit het niet te onderzoeken.

Bij een tankstation stoppen ze. Fel licht. Geluid. Mensen die elkaar passeren zonder elkaar te zien. Michael blijft even staan bij de deur en voelt hoe zijn lichaam zich moet aanpassen aan zoveel buiten. Hij ademt uit en gaat naar binnen.

“Wat zeggen we,” vraagt hij, terwijl hij een fles water pakt.

Theadora draait de dop open. “De waarheid,” zegt ze. “Maar niet alles.”

Hij knikt. “Dat doen we nooit.”

Later, in een hotelkamer ver van het bos, zet Michael zijn telefoon aan. Vol bereik. Gemiste oproepen. Berichten. De wereld die ongeduldig is geworden. Hij legt het toestel weer neer zonder iets te openen.

Theadora zit op het bed en maakt aantekeningen. Niet over wat er is gebeurd, maar over wat ontbreekt. Ze noteert lege plekken. Afstanden die niet meer kloppen. Ze schrijft haar naam één keer op. Met een h. Het blijft staan. Dat stelt haar niet gerust.

“Ze wordt nergens gevonden,” zegt Michael. Het is geen vraag.

“Nee,” zegt Theadora. “En dat is ook een antwoord.”

Hij kijkt naar zijn handen. Ze trillen niet. Dat stoort hem. “Denk je dat het klaar is.”

Ze sluit haar notitieboekje. “Voor ons wel.”

Hij kijkt haar aan. “En voor haar.”

Theadora denkt even na. “Voor haar was het al klaar voordat wij kwamen.”

Ver weg, tussen bomen die zich niets aantrekken van namen, staat Slangenburg stil.

De kamer zonder functie is warm genoeg.

De afdrukken zijn scherp. Vier vormen. Volledig.

Er ontbreekt niets meer.

En precies dat is wat overblijft.

18. Registratie

De wereld neemt hen weer op zonder vragen te stellen. Dat is haar grootste kracht. Ze accepteert alles wat beweegt, alles wat verschijnt, alles wat blijft ademen. Michael merkt het wanneer hij wakker wordt in zijn eigen bed en het plafond herkent. Het is geruststellend en leeg tegelijk. Hij ligt een moment stil en luistert. Geen tikken. Geen tellen. Alleen de zachte ruis van verkeer buiten, te ver weg om persoonlijk te zijn.

Hij steekt zijn hand in zijn jaszak die over de stoel hangt en voelt niets. Geen jojo. Dat wist hij al. Toch voelt hij elke ochtend opnieuw even of het misschien is teruggekomen. Dat doet het nooit. Hij staat op, kauwt automatisch, en schrikt wanneer de smaak scherp is. Te scherp. Hij spuugt de kauwgom uit en laat hem in de prullenbak vallen alsof hij een gewoonte afsluit die hem niet meer dient.

Op kantoor stellen ze vragen. Beleefde vragen. Praktische vragen. Waar Claudia is gebleven. Of het project is afgerond. Of Slangenburg toegankelijk is gebleven voor vervolgonderzoek. Michael antwoordt met zinnen die hij al kent. Technische problemen. Onvoorziene omstandigheden. Afwijkingen die verdere analyse vereisen. Hij is goed in dit soort gesprekken. Dat is hij altijd geweest.

Theadora zegt minder. Ze vult aan wanneer dat nodig is en laat stiltes vallen die niet worden opgevuld. Dat valt mensen op. Ze schrijven het toe aan vermoeidheid. Niemand vraagt door. Dat stelt haar niet gerust.

In het officiële rapport staan drie namen. Dat ziet ze als eerste. Ze zit alleen wanneer ze het dossier opent. Projectnummer. Locatie. Werkzaamheden. Medewerkers: Michael. Theadora. Claudia. De cursor knippert achter Claudia's naam, alsof er iets verwacht wordt. Ze kijkt er lang naar zonder te bewegen. Dan sluit ze het document zonder op te slaan.

Een week later opent ze hetzelfde dossier opnieuw.

Claudia's naam ontbreekt.

Niet doorgestreept. Niet verwijderd. Gewoon niet aanwezig. Alsof hij er nooit heeft gestaan. Alsof het systeem iets herinnert wat zij zijn vergeten. Theadora voelt een koude lijn langs haar ruggengraat en drukt het rapport af. Ze legt het in een map zonder label en schuift die diep in een lade die ze zelden opent. Dat is geen verzet. Dat is markering.

Michael probeert terug te keren naar zijn routines. Hij werkt. Hij praat. Hij maakt weer grappen. Ze landen beter dan hij had verwacht. Toch merkt hij dat zijn handen vaker stil blijven. Soms voelt hij de neiging om iets te laten zakken en terug te halen, een beweging zonder object. Dan stopt hij ermee en ademt hij diep in tot het gevoel verdwijnt.

's Nachts slaapt hij. Diep. Zonder onderbreking. Dat is nog steeds vreemd. Hij droomt zelden. Wanneer hij dat wel doet, is er geen beeld. Alleen warmte. Dat vindt hij het lastigst. Warmte zonder bron. Rust zonder reden.

Theadora keert één keer terug naar Slangenburg. Niet het terrein op. Ze blijft bij de rand van het bos staan, waar het pad begint. Het hek is zichtbaar in de verte. Gesloten. Zoals een hek hoort te zijn wanneer het niets meer hoeft door te laten. Ze voelt geen drang om dichterbij te komen. Ze is hier alleen om te bevestigen wat ze al weet.

Het kasteel beweegt niet. Het reageert niet. Het registreert haar aanwezigheid niet eens. Dat is geen opluchting. Dat is duidelijkheid.

Ze draait zich om en loopt weg.

Maanden later arriveert er een nieuwe brief bij het bedrijf. Dik papier. Geen afzender. Wintermaanden. Afgelegen locatie. Drie personen vereist. Een andere naam onderaan. Niet Slangenburg. Michael leest de brief vluchtig en legt hem terug op tafel.

“Die niet,” zegt hij.

Theadora kijkt op. “Waarom niet.”

Hij haalt zijn schouders op. “Gevoel.”

Ze knikt. Ze weet dat dit geen angst is. Het is ervaring.

Ver weg, waar geen wegen meer lopen en geen rapporten worden geschreven, staat Slangenburg stil. De kamer zonder functie is warm genoeg. De afdrukken in de muur zijn scherp. Vier vormen. Volledig. Geen ruimte meer voor toevoeging. Geen noodzaak tot correctie.

Het archief is gesloten.

Niet omdat het leeg is.

Maar omdat het compleet is.

En diep in het steen, waar geen geluid doordringt en geen licht nodig is, blijft één waarheid onaangeraakt.

Je naam stond er al.

Nawoord

Sommige verhalen gaan niet over ontsnappen, maar over aankomen.

Wat je gelezen hebt, is geen verslag van een dreiging die overwonnen moet worden, maar van een weg die eindigt waar hij altijd al naartoe leidde. Slangenburg is daarin geen val en geen vijand. Het is een eindpunt. Een plaats waar beweging stopt omdat doorgaan niets meer toevoegt.

Dit verhaal gaat over mensen die elk op hun eigen manier onderweg zijn. Michael, die blijft bewegen om niet stil te hoeven staan. Theadora, die blijft kijken om te begrijpen wat er verandert. Claudia, die uiteindelijk ophoudt met vasthouden. Niet uit zwakte, maar omdat vasthouden zijn functie verliest.

De kern van dit boek is geen verlies, maar voltooiing. Niet het verdwijnen van een mens, maar het vinden van een bestemming die eindelijk klopt. Rust ontstaat hier niet door veiligheid of ontsnapping, maar door het wegvallen van weerstand. Door erkennen dat sommige plaatsen geen tussenstation zijn, maar het einde van de lijn.

Slangenburg registreert geen dood. Het registreert aankomst.

Daarom voelt het stil. Daarom voelt het afgerond. Daarom blijft het bestaan zonder te roepen. Alles wat het nodig had, is er gekomen. Alles wat er was, heeft zijn plaats gevonden.

Als lezer loop je mee tot aan die grens. Je keert terug, omdat je dat kunt. Niet iedereen hoeft dat te doen. Dat verschil is geen oordeel, maar een constatering.

Sluit dit boek niet met het idee dat er iets is misgegaan. Sluit het met het besef dat niet elke eindbestemming vermeden hoeft te worden.

Sommige zijn precies waar je hoort te zijn.

Het Archief van Slangenburg

Diep in het bos, ver van bereik en buiten toezicht, staat kasteel Slangenburg.

Een plek waar niets gebeurt zonder reden en niets verdwijnt zonder spoor.

Wanneer Michael, Theadora en Claudia in de wintermaanden worden uitgekozen om er werkzaamheden te verrichten, lijkt het een routineklus. Afgelegen locatie. Afgesloten terrein. Tijdelijk verblijf. Drie collega's die elkaar al jaren kennen.

Maar Slangenburg is geen plek waar je alleen werkt. Het kijkt mee. Het onthoudt. Het registreert.

Wat begint met kleine afwijkingen, ruimtes die niet kloppen, namen die verschuiven en tijd die zich niet laat corrigeren, groeit uit tot een beklemmende confrontatie met een archief dat geen papier bewaart, maar mensen. En met een waarheid die steeds duidelijker wordt: niet iedereen is hier om terug te keren.

Het Archief van Slangenburg is een psychologische horrorroman over verlies, herinnering en eindbestemmingen. Over wat er gebeurt wanneer verzet ophoudt en rust niet langer iets is om bang voor te zijn.

Sommige plaatsen laten je niet los.
Omdat je er al stond.